

Tienduizenden
gezinnen kijken naar
dit vakje. Het is
beschikbaar
voor fraaie
reclame.

*

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commerciele propaganda
Bezuidenhout 76 te
's-GRAVENHAGE
Tel. 71622.

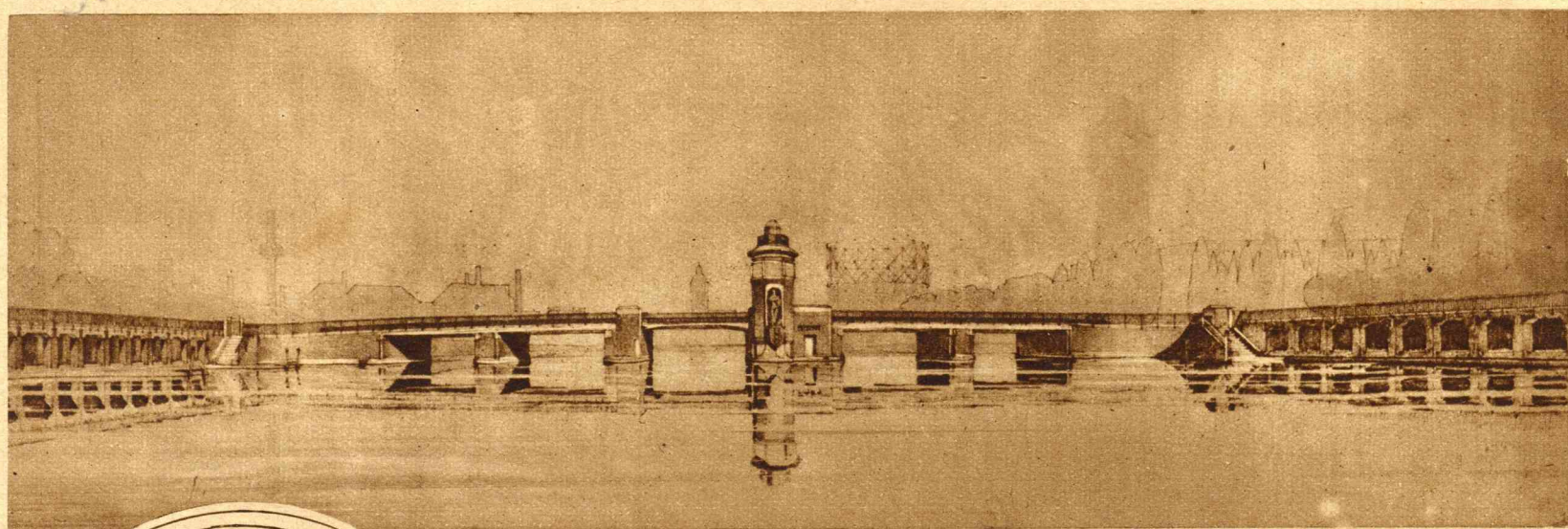
DE STAD

AMSTERDAM
WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Uw
advertentie
kan hier staan en
rijke vruchten
voor uw zaak
afwerpen.

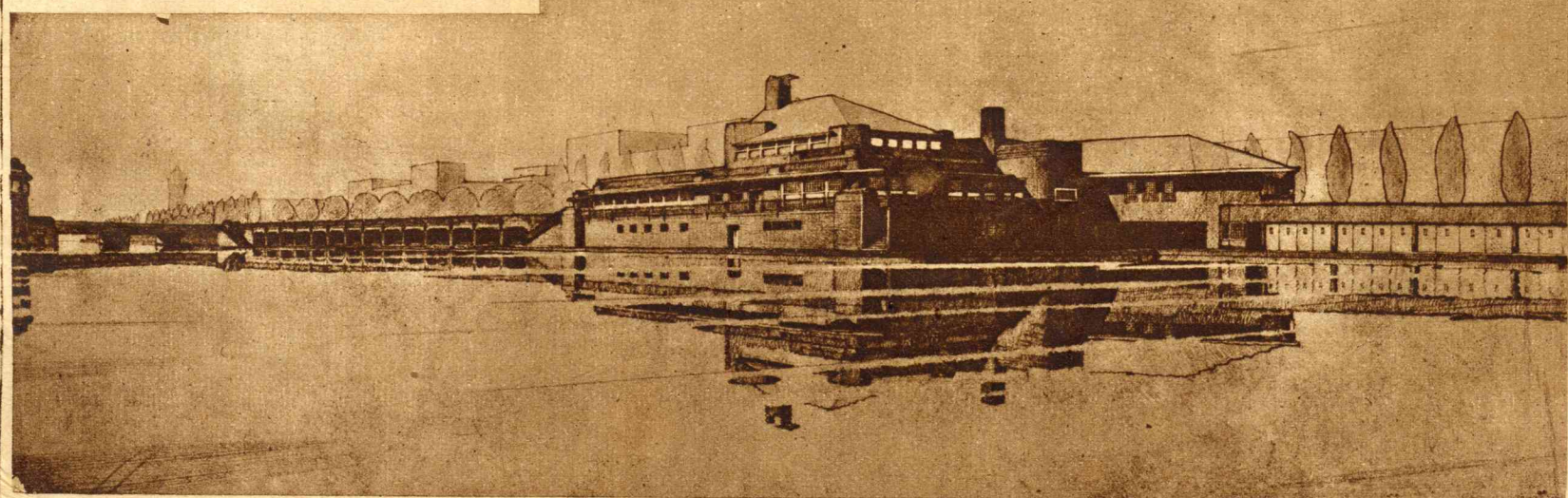
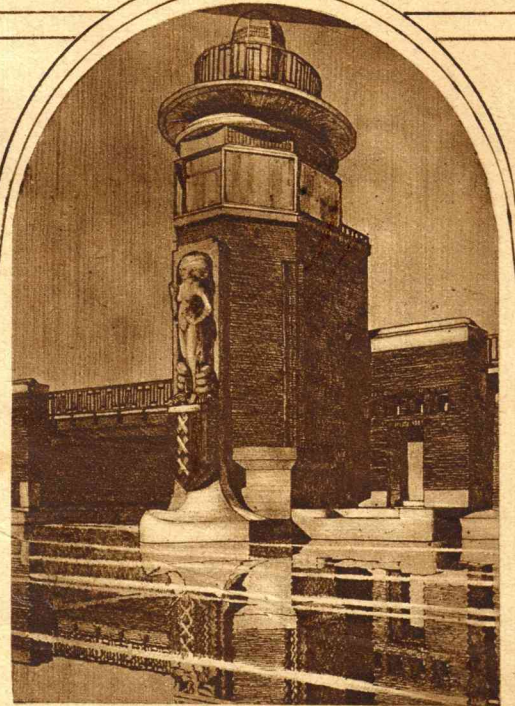
*

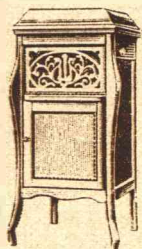
Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commerciele propaganda
Bezuidenhout 76 te
's-GRAVENHAGE
Tel. 71622.

DE BERLAGE-BRUG

In een der kamers van het Stadhuis te Amsterdam is door ir. W. A. de Graaf, van de afdeling Publieke Werken, aan de vertegenwoordigers der pers een uiteenzetting gegeven van het project voor een brug over den Amstel, tusschen Amstellaan en Weesperzijde, ontworpen door Dr. H. P. Berlage. Deze nieuwe brug, die op het smalste punt 23 Meter breed zal zijn, is gedacht als met de verhoogde oevers een soort kom te vormen (zie de perspectiefteekening van de geheele brug) aan het einde waarvan aan de Amsteldijkzijde ongeveer tegenover Scholtenbrug een paviljoen komt voor de roeisport (foto beneden). De „kom” zal dus mettertijd een verzamelaarsplaats voor de roeisport kunnen worden. Midden op de brug zal een 15 Meter hoogen toren verrijzen, waar bovenin de man troont, die met de bediening van de brug belast zal worden (midden). De uitvoering van 't werk zal volgens raming f1.600.000 kosten.

Model A
f 100.-

GRAMOPHON f 5.- p. maand
(als teekening)
met 20 nummers (10 platen)
Vraagt gramophoncatalogus No. 167
Fabriek van Muziekinstrumenten
N.V. HEES & Co. - Delft

*

**Gemengd
Fotonieuws uit
Noord-Holland**

*

Op Nieuwjaarsdag werd te Helder een collecte gehouden voor een carillon op het nieuwe Raadhuis. Voor dit doel waren verschillende plaatselijke muziekkorpsen in de weer en eenige collectrices. Onze fotograaf kielte een der Heldersche fanfarecorpsen in actie.

Een foto van de drukte, die de muziek op het Stationsplein en in de Stationsstraat te Helder veroorzaakte.

De ijverige collectrices kloppen aan bij de Jantjes, die lachend een kleinigheidje offeren.

Na den Kersttijd. De Kerstboom wordt, nadat hij tijdens de Kerstdagen in de huiskamer heeft gestaan, in den tuin geplant, en is zodoende ook na den Kersttijd nog een attractie voor de kleintjes.

Een oude boerderij aan de Bierkade te Schagen, die met de omgeving van de Loet een sieraad uitmaakt voor de Gemeente, werd door het Gemeentebestuur aangekocht.

Al onze abonnees zijn GRATIS verzekerd tegen ongelukken (f 2000, f 600, 300, f 60, f 30). Niet alleen bij ongelukken, die voortvloeien uit een ongeval met eenig vervoermiddel, doch bij ALLE ongelukken VAN WELKEN AARD OOK, vermeld in onze voor alle abonnees bindende polisvoorwaarden, die op aanvraag gratis worden toegezonden.

REDACTIE EN ADMINISTRATIE-ADRES: KEIZERSGRACHT 234 - TELEFOON 43304

ABONNEMENTSPRIJS:

Per week 12½ cent; Per kwartaal f 1.62 bij vooruitbetaling (per post f 1.75). Voor het buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. VOOR ADVERTENTIËN wende men zich tot „Werkkracht” instituut voor commerciële propaganda, Bezuidenhout 76. Telefoon 71622 Den Haag, of tot de administratie van dit blad.

HET VERLATEN KASTEEL

VRIJ NAAR HET ENGELSCH VAN IRVIN SELLER DOOR W. N. STUIFBERGEN.

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Signa Grenville komt als wees bij haar oom en tante Podswell inwonen. Beiden zijn hartelooze menschen en Signa voelt zich geenszins aangetrokken tot hen. Met Archie, het zoontje van Rector Podswell echter, wordt zij goede vrienden. Deze vertelt haar dan op zekeren avond, dat in de nabijheid van de Rectory een prachtig slot gelegen is, Northwell Grange geheeten. De eigenaar Lord Delamere vertoef in het buitenland en het kasteel staat nu verlaten. Kort daarna weten Signa en Archie in de tuinen van de Grange te komen, en daar aan de baai ontmoet Signa een jongeman, Hector Warren geheeten en die, naar blijkt, haar overleden vader heeft gekend, over wien hij nu met haar spreekt. Deze Hector Warren brengt dan een bezoek aan Rector Podswell, en heeft een introductie van Lord Delamere bij zich waarin deze hem het recht geeft te doen met het kasteel wat hij wil. Als hij vertrokken is herinnert de rector zich,

dat hij den volgenden dag een diner geeft en na eenige overweging met zijn vrouw wordt Signa naar de Grange gezonden om Hector Warren uit te noodigen. Hij neemt de uitnodiging aan en laat Signa dan de schilderijengalerij zien. Op den avond van het diner maakt Signa kennis met Lady Rookwell, een vreeselijke oude dame die alles zegt wat maar in haar gedachten komt, en Sir Frederic Blyte. Lady Rookwell meent dat Hector Warren een opera-zanger is en vertelt vervolgens het gezeischap dat Lord Delamere in Zuid Frankrijk geduëlleerd heeft met een boer om een meisje, dat hij aan den boer ontroofd had. Lord Delamere doodt volgens Lady Rookwell den boer, en Signa bemerkt tot haar verwondering dat Warren niets zegt om z'n afwezigen vriend te verdedigen. Signa wordt dan door Sir Frederic Blyte uitgenoodigd het park te komen bezichtigen. Echter beloofde zij eerst aan Hector Warren met hem een wandeling te maken. Hector Warren stelt haar voor een zeiltochtje te maken. Ze worden door een storm overvallen en om Signa en Archie te beveiligen, zocht hij zooflang een schuilplaats op een verlaten eiland.

Dat was hij ook, Archie! zei Hector Warren zacht, „erg ongelukkig, . . . even ongelukkig als jij zijn zou als je geen soep lustte en ze je leven lang maar eten moest. Hij doorkruiste verder de wereld, doch vond nergens bevrediging in. Victor was nog maar een jongeman, hij deed de vreemdste dingen, doch niets schonk hem het zoozeer gewenschte geluk en hij wilde sterven.

Op zekeren dag was hij weer in een stil plaatsje, ver van de groote wereld, maar toen hij er enkele dagen gebleven was begon dit hem spoedig te vervelen — en juist toen hij weer vertrekken wilde ontmoette hij een jong meisje.

„Was ze erg mooi?” informeerde Archie.

Hector Warren wachtte even, wierp wat hout op het vuur en vervolgde: „Ja . . . in zijn oogen was ze de mooiste vrouw die hij ooit gezien had.”

„Hoe zag ze er ongeveer uit,” vroeg Archie dringend.

Hector Warren zweeg weer en keek eerst naar de lucht voor hij verder ging:

„Ik geloof niet dat hij daár naar gekeken heeft. Hij wist en voelde dat ze mooi was, maar al had hij dit wel gedaan dan zou hij de kleur van haar oogen en heur haar toch niet kunnen zeggen. In zijn oogen zou ze, als een van je sprookjesfeën haar bijvoorbeeld zou ontmoeten in een leelijk meisje, nog even mooi en schoon schijnen.”

„Dan was hij verliefd op haar,” vatte Archie listig samen.

Er heerschte eenige stilte, het vuur laaide hoog op en verlichtte het knappe gelaat van den verteller, dat een ernstige en bijna droevige uitdrukking had.

Hij had haar lief!”

„Ik dacht 't wel,” riep Archie uit en trommelde van voldoening met de hakken op den grond.

„Ja hij had haar lief,” herhaalde Hector Warren, zijn oogen op den grond gericht. „Zijn hart ging, den eersten keer dat hij haar zag, naar haar uit, en bleef bij haar. O ja . . . hij was smoorlijk verliefd!”

„En hij zei het haar, en zij zei „ja”, en toen trouwden ze en waren gelukkig,” voleindde Archie tamelijk verachtelijk, „zoo eindigen dat soort verhaaltjes altijd. Ik vind dit niet veel bijzonders mijnheer Warren!”

„Wacht nog eens even, niet zoo haastig,” zei Hector Warren. „Hij vertelde het haar niet, omdat hij zich onwaardig gevoelde. Ze was jong en mooi, en de geheele wereld lag voor haar open, hij durfde haar niet vragen zijn lot te deelen; misschien waren er wel betere mannen die later zichzelf, hun weelde en titels aan haar voeten zouden leggen, en haar smeecken dit alles te nemen.”

„O . . . zóó?” vroeg Archie met nieuw opgewekte belangstelling. „En wat deed hij. Ik zou 't er maar op gewaagd hebben, en 't haar op den man af vragen!”

Na eenige stilte vervolgde de muzikale stem weer:

„Het einde van dit verhaaltje ken ik niet, Archie. Wees maar niet teleurgesteld. Je kunt er zelf een eind aan maken. Dat is de beste manier. Als ik mij de rest kon herinneren, zou ik je het graag vertellen.”

Een stel aardige kleuters, die zich best schijnen te amuseeren. Hun bewondering schijnt door iets bijzonders te zijn gaande gemaakt, zie maar eens hoe ze kijken, zoo gespannen, en hoe ze hun mollige handjes in grijphouding uitstrekken.

„Nu,” zei Archie vol vertrouwen, „als ik dan de rest vertellen moest, zou ik hem het haar laten zeggen, en zij zou dan „ja” antwoorden, „ik houd evenveel van jou als jij van mij, hoewel je arm en slecht bent!” Dan liet ik ze later gelukkig leven!”

Hector Warren zweeg eenige minuten, toen wendde hij zich naar de bewegingloze figuur:

„Wat zegt u er wel van?” vroeg hij met een vreemd trillende stem.

Signa hief het hoofd op, doch keek hem niet aan: „Ik?” antwoordde ze, en lachte beschroomd.

„O . . . ik weet 't niet. Ik was half ingesluimerd.”

„U hadt gelijk. Het was een vervelend verhaaltje en het luisteren niet waard. Wat is dat . . . toch zeker de zon niet?”

„Ja toch wel!” riep Archie opspringend en naar buiten rennend. „de storm is voorbij mijnheer Warren. Kijk, de hemel is weer heelemaal blauw. De regen heeft opgehouden toen u uw verhaaltje vertelde, maar veel bijzonders was 't toch niet, vindt u ook wel?”

„Nee, het einde hoort er aan, Archie!” was hij het met hem eens, het keteltje en het busje opvallend, „en het einde is meestal het aardigst, hè? Misschien herinner ik mij het later wel, en zal je het dan vertellen.”

Hij begaf zich met Archie naar de boot, deed het keteltje in het kastje en bracht, geholpen door Archie, de boot te water. Signa wachtte hen buiten de grot op.

„Het is een heerlijk tochtje naar huis,” zei hij haar. „Bent u warm?”

„O ja, dank u!”

„En — gelukkig?” vroeg hij met een vreemden glimlach.

„Ook dat!” knikte ze.

„Nu vooruit dan!” zei hij, haar bij den arm nemend, en over de groote rotsblokken helpend, „wilt u het roer weer nemen? Zoo zwaar zult u het nu niet hebben. We gaan met den wind mee, en we zijn in geen tijd thuis, als Archie zou zeggen.”

Hij keek naar den nu helderen hemel en de zacht kabbellende golven en onderdrukte een zucht.

Archie ging voorop bij Signa zitten, Hector Warren gaf het

scheepje een duw en sprong er dan in. De groote zeilen geleken wel witte vleugels en de boot scheerde als een vogel over de deinende golven.

„Ja we zullen spoedig thuis zijn,” herhaalde Hector Warren, en een spijtige toon was in zijn stem merkbaar.

„We hebben de provisie nog niet eens op,” riep Archie, „er is nog een halve beschuit over.”

„Bewaar dat stukje maar als herinnering aan ons avontuur,” zei Hector Warren luchtig.

„Dat zal ik doen,” stemde Archie toe, „bewaar jij het voor me, anders zou ik het toch nog opeten,” en hij wikkelde de halve beschuit in een brief — het was een van Hector Warren's brieven — en wierp het naar Signa.

Ze ving het lachend in haar schoot op. „Heel goed,” zei ze, „je kunt het krijgen wanneer je maar wilt,” en ze deed het pakje in haar tasche.

Het zou haar veel verdriet bespaard hebben, als ze het fatale pakje toen overboord had gegooid — eens zou deze brief haar nog een groot verdriet berokkenen.

Hector Warren zette alle zeilen bij en de lichte boot spoedde zich huiswaarts. Hij was buitengewoon stil, en zijn oogen waren op de bol gespannen zeilen gericht, doch toen ze de zandbanken overstaken, keerde hij zich om en omsloot de hand van Signa aan het roer.

Hij drukte zijn hand om de hare, en Signa kreeg een donkerrooden bloos op de wangen.

„Het spijt me dat ik u bezeerde,” mompelde hij, en ze antwoordde op een conventioneelen toon:

„O geenszins. De druk van zijn sterke hand deed haar geen pijn, het was eerder een genot voor haar. Er waren geen beschuiten meer te eten, en Archie floot opgewekt tusschen zijn tanden, zooals jongens dit soms doen kunnen. Hector Warren had zich naar de kust gewend en Signa gehoorzaamde zijn zacht: „links” en „rechts”.

Een gevoel van geluk doortrilde haar, en meer dan eens verlangde ze altijd zoo voort te kunnen zeilen. Ze vroeg niet meer, dan dat ze in zijn nabijheid zitten, en zijn klare stem aanhooren mocht.

Maar voor altijd is een lange tijd, en spoedig, te vlug voor Signa. kwamen ze in het gezicht van Whitefield's zonderling huis en Archie riep uit:

„We zijn er eindelijk! Wat zal Whitefield wel zeggen nu we zijn koffie en beschuiten opgemaakt hebben?”

Whitefield stond hen op te wachten en met een ernstigen glimlach op het verweerde gelaat trok hij de boot aan de kust. „Ik ben blij u terug te zien, mijnheer, hoe bent u toch met zoo'n klein scheepje uit dien storm gekomen?”

„We gingen naar St. Claire,” antwoordde Hector Warren, „en hebben daar geschuld tot de storm ophield. We zijn zoo vrij geweest een groote verwoesting in je provisie aan te richten, Whitefield!”

„O . . . dat is zoo erg niet!” zei de scheepsbouwer hartelijk. „Als ik had kunnen denken dat 't zoo zou zijn gelopen, had ik wel meer in 't kastje gedaan. De boot was juist voor een vischpartij ge-

No. 10

Woensdag heeft op het Stadhuis te Zaandam een bijeenkomst plaats gehad van Zaanse burgemeesters in verband met een regeling van den Keuringsdienst. Hoewel de bijeenkomst een geheim karakter droeg, werden wij op ons verzoek in de gelegenheid gesteld er een foto te maken. Deze unieke foto van Zaanse magistraten, reproduceeren wij hierboven. Men ziet erop van links naar rechts, zittend: de heeren J. de Boer, burgemeester van Assendelft; W. F. G. L. Driessen, burgemeester van Koog a. d.

Bijeenkomst Zaanse Burgemeesters

Zaan; K. ter Laan, burgemeester van Zaandam; P. Kooiman, burgemeester van Wormer; H. Klerk, burgemeester van Krommentide. Staand: dr. H. G. Scholten, gem.-secretaris van Zaandam; D. Peer, burgemeester van Oostzaan; Rinses, directeur van den Keuringsdienst te Zaandam; T. Cluysenaar, burgemeester van Wormerveer; Banning, gemeentesecretaris van Westzaan; D. Helleman, burgemeester van Zaandijk; W. Voster, burgemeester van IJp en De Vries, wethouder van Wormerveer.

bruikt, en de beschuiten en koffie waren zeker overgebleven."

"We hebben er een dankbaar gebruik van gemaakt," zei Hector Warren opgewekt, en stopte iets in Whitefields breede hand. Hij tilde Archie uit de boot en strekte zijn armen naar Signa uit. Ze stapte echter op den rand en sprong op het strand. Zwijgend beklommen ze den heuvel naar de Rectory, — Archie voorop rennend. Hij was er vijf minuten eer dan zij, en kwam hen dan weer tegemoet.

"Papa is uit," schreeuwde hij, "iemand heeft hem bij zich geroepen. Mama is verschrikkelijk boos en is met Sir Frederic thuis."

"Oh...." zei Hector Warren en Signa lachte zwakjes.

Ze volgden Archie en traden het salon binnen. Mevrouw Podswell lag op de sofa en Mary stond naast haar met een fleschje vlugzout. Op een stoel, bij de sofa, zat Sir Frederic Blyte.

Toen het drietal, — Signa, Archie en Hector — binnentraden, kreunde "de lijderes" ijselijk.

"Signa," riep ze uit, "wat heeft dat te beteekenen. Wil je me heelemaal dood hebben?"

"'t Spijt me vreeselijk, tante. U behoeft niet bezorgd te zijn.... we zijn ongedeerd."

"Ongedeerd ja!.... Dat zie ik, maar denk eens wat ik uitgestaan heb. Grimes, de tuinman, kwam met het vreeselijke nieuws dat je uit zeilen gegaan was — werkelijk aan 't zeilen op zoo'n dag, met het arme onschuldige kind. In zulk een vreeselijken storm," vervolgde mevrouw Podswell — "hoe kon je zoo onbezonnen en gedachteloos zijn?"

Signa wilde antwoorden, toen ze haar arm voelde aanraken, en Hector Warren eenige schreden in de richting van tante Amelia deed.

"Het was mijn schuld, mevrouw Podswell en verwijten gelden dus mij. Ik bewoog uw nicht en Archie een zeiltochtje te doen. Natuurlijk kon ik dezen storm niet voorzien."

Tante Podswell zuchtte.

"U hadt dien moeten voorzien, mijnheer. Ik begrijp niet waar u het recht vandaan haalt de arme kinderen zulk een gevaar te laten loopen. Signa had u niet moeten vergezellen. 't Ziet er werkelijk mooi uit — de wereld schijnt geheel veranderd.... in mijn jaren zou een meisje, slechts vergezeld van een kind als Archie, zoo'n tocht niet wagen!"

"Laat ons dankbaar zijn dat er niets erger gebeurd is dan deze onbescheidenheid — waarvoor ik slechts aansprakelijk ben," zei hij. "We waren van plan een tochtje op de rivier te doen, en op mijn aandringen stemde Miss Grenville toe de zandbanken over te steken. Plots kwam de storm op, en waren we gedwongen zoolang op St. Claire te schuilen. Er is gelukkig niets gebeurd — uw nichtje en Archie zijn behouden teruggekeerd. Ik voor mij verzoek u nederig om vergiffenis."

"Tracht u liever mijn man maar te overtuigen!"

"O.... heel gaarne," zei Hector Warren. "Ik wensch u goeden dag.... en het spijt me heusch dat u zoo ongerust bent geweest."

Gedurende deze samenspraak zat Sir Frederic sprakeloos; zijn gelaat werd om beurten rood en bleek en toen Hector Warren vertrok volgde Sir Frederic hem en nog voor Warren in den tuin was, sprak de baron hem aan.

"Een oogenblik alstublieft, mijnheer Warren!"

Hector Warren bleef staan en wendde zich naar hem toe en beide mannen namen elkaar eens op.

Sir Frederic was zorgvuldig gekleed, met alles wat weelde en positie verschaffen kunnen, terwijl Hector Warren een ruw costuum van gekeperde stof aan had, dat in den loop van den dag eenige malen doorweekt was geweest, en toch sprak de grand-seigneur uit zijn houding.

"Pardon," zei hij, op kalmen toon, "u wensch mij te spreken?"

"Ja!" antwoordde Sir Frederic, rood als een kalikoensche haan, en met een boos licht in zijn oogen. "Ik vraag u een verklaring mijnheer.... eh.... Warren!" Er sprak een beleediging in zijn toon voor hij den naam uitsprak.

"Waar wensch u een verklaring van," vroeg Hector Warren, tegen de poort leunend en een sigaar uit z'n koker nemend.

"Van.... van uw gedrag mijnheer!" antwoordde Sir Frederic. "Wat hebt u er mee voor om deze jonge dame te nopen u te vergezellen — en haar te dwingen dezen dag in uw gezelschap door te brengen!"

"U zou me even goed kunnen vragen, Sir Frederic, wat ik er mee voor had haar zulk een storm op den hals te halen," antwoordde Hector Warren zijn sigaar aanstekend. "Hoewel u deze vraag nu juist niet zoo buitengewoon hoffelijk stelt, wil ik mijn best doen haar te beantwoorden."

Het moet voldoende voor u zijn dat ik Miss Grenville bewoog met mij een tochtje op de rivier te doen, en ik, bedrogen door het schijnbaar mooie weer, haar voorstelde de zandbanken over te steken. U hoorde me dit alles aan mevrouw Podswell uitleggen. Toen we in volle zee waren, werden we plotseling door een soort orkaan overvallen en genoodzaakt op het eiland St. Claire onze toevlucht

te zoeken. Miss Grenville, Archie en ik bleven daar tot de storm opgehouden had. Nu ik uw vraag beantwoord heb, zou ik u ook een vraag willen stellen." — Er heerschte even een korte stilte, waarin beiden elkaar nauwkeurig opnamen. Ze vormden een merkbare tegenstelling; de een was rood van ingehouden woede, terwijl de ander kalm en bedaard sprak. "Waar haalt u het recht vandaan van mij een verklaring te eischen betreffende Miss Grenville's of mijn gedrag?"

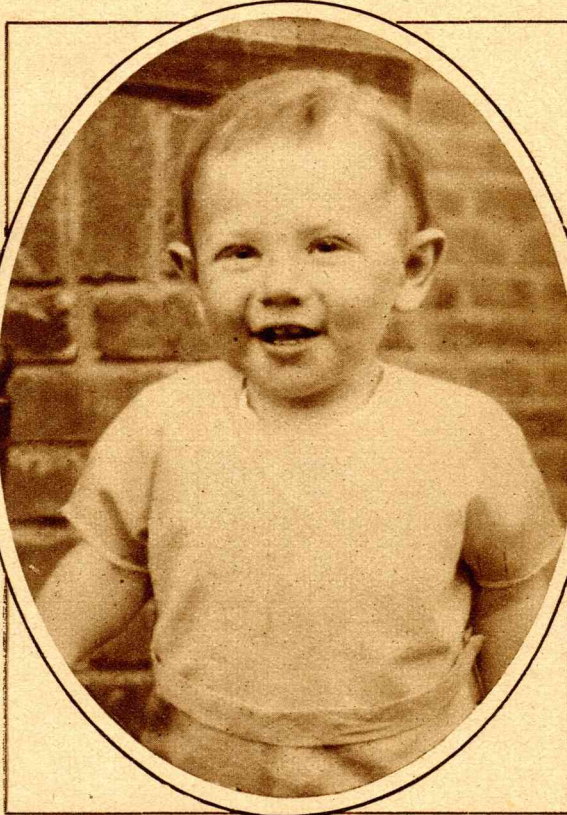
Sir Frederic, vuurrood en bevend, staarde naar het onbewogen gelaat van den spreker en stamelde onsamenhangend:

"Bij.... ik.... bij de afwezigheid van den rector, haar oom, mijnheer, dan.... hm...."

"Juist," antwoordde Hector Warren ongedwongen. "Tegenover Miss Grenville's oom heb ik mij ongetwijfeld te verantwoorden, maar ik voel me niet verplicht naar Sir Frederic Blyte te luisteren. Goeden dag!" en met een kort knikje liep hij verder.

Sir Frederic staarde voor zich uit, alsof hij zijn ooren niet gelooven kon, dan keerde hij zich doodsbleek om, en sloeg met gebalde vuist tegen de poort en riep uit:

"Daar zal hij voor boeten — dat zal hem duur te staan komen!"

Deze gezonde jongen, die met zijn heldere kijkers al zoo eigenwijs de wereld inkiijkt is pas.... 13 maanden oud. En met al zijn vlugheid is hij er ook vlug genoeg bij, om "los staande" gefotografeerd te worden.

ELFDE HOOFDSTUK.

Sir Frederic de Groote, zooals Lady Rookwell hem genoemd had, was buitengewoon kwaad, nu hij voelde dat hij zich krankzinnig had aangesteld.

Hij, de grootste man der streek, als Lord Delamere er niet was, had zijn zelfbeheersching verloren.

Dit zou hem op zichzelf niet zooveel hebben kunnen schelen als hij dezen man, van wien hij zeker voelde dat hij een avonturier was, — misschien nog wel erger — goed terecht had kunnen wijzen, doch het drong tot hem door dat hij bij deze ontmoeting aan het kortste eind had getrokken.

Hij was van plan geweest koel en deftig te zijn en den man, die het gewaagd had Signa Grenville een geheelen dag in beslag te nemen, een ernstig verwijt te maken; hij had zich voorgenomen zich te beheerschen, en er aan te denken dat hij Sir Frederic was, en Hector Warren niemendal.

Maar voor dezen onbewogen gentleman was hij geen partij. Als een schooljongen had de ander hem behandeld.

't Was hem onmogelijk zijn vraag te beantwoorden, welk recht hij had zich tusschen hem en Signa te stellen.

Als een gek was hij toen te keer gegaan. Nog stond hem duidelijk de gemakkelijke, bijna verachtelijke houding van Hector Warren voor den geest, en een gevoel van haat tegen den man, die in alle opzichten bewezen had zijn meerdere te zijn, maakte zich van hem meester.

Zijn leven lang waren zijn minste wenschen vervuld geworden en hij had zijn hart op Signa gezet. Hij was diep getroffen, den avond dat hij haar voor het eerst zag, en het deed hem pijn, dat ze zoo weinig aandacht aan hem geschenken had. Na haar bezoek aan het park drong het tot hem door, dat hij haar lief had, doch nu deze Hector Warren

tusschen hen gekomen was, voelde hij, dat hij haar met een bijna hartstochtelijke liefde beminde, en haar ten koste van alles bezitten moest.

De gedachte dat het meisje, dat hij, Sir Frederic lief had, — de toekomstige meesteres van Blyte Park — den geheelen dag alleen met dezen onbekenden „opera-zanger" had doorgebracht, was welhaast onverdraaglijk.

Met een paar haastige schreden van zijn lange beenen bereikte hij de laan, waar hij zijn paard aan een poort gebonden had, sprong in den zadel en drukte de sporen diep in de zijden van het prachtige dier.

In snelle vaart reed hij naar huis, en het was hem alsof Hector Warren's ernstige stem hem nog steeds in de ooren klonk.

Hij wierp een stalknecht, die haastig aan kwam loopen, de leidsels toe en trad het huis binnen. Toen hij zich naar zijn kamer begaf om zich voor het diner te kleeden, riep Lady Blyte hem vanuit het salon. Na een korte aarzeling, duwde hij de half-reopende deur geheel open en trad binnen.

Lady Blyte keek hem bezorgd aan. Ze had haar zoon van het paard zien springen, en wist dat er iets gebeurd was.

"Wat ben je lang weggebleven, lieve," zei ze met een glimlach, waarmee ze de halve wereld voor zich in had kunnen nemen, behalve haar zoon.

"Ja!" zei hij knorrig, en liet zich met de handen in zijn zakken in een stoel neervallen, „ja.... ik heb in de Rectory gewacht. Ik ben naar Miss Grenville wezen vragen.... zooiets moet je voor je fatsoen doen!"

"Natuurlijk lieve," gaf ze toe. „Ze is er toch niet slechter op geworden na haar bezoek, hoop ik?"

"Ik weet 't niet.... 'k heb het haar niet gevraagd," antwoordde hij zacht. „Ze was den ganschen dag met.... eh.... mijnheer Warren uit geweest!"

Lady Blyte fronste met een blik van verbaasde ontstemming de wenkbrauwen. „Toch niet alleen, Frederic?"

„Zoo goed als wel, bijna!" zei hij kwaad. „Alleen Archie was bij hen!"

„Lieve hemel," zei Lady Blyte, en er klonk een toon van sterke afkeuring in haar stem.

„Het — het was een ongeluk, schijnt het," ging Sir Frederic gemelijk verder, „tenminste dat denkt ze. Natuurlijk zal ze er niet om liegen, maar in ieder geval had hij het gemakkelijk kunnen verhinderen. Ze gingen zeilen, werden plots door den storm overvallen en schuilden zoolang op St. Claire. 't Moet een heelen tijd geduurd hebben, hij zei tenminste dat ze niet zoo gauw weg konden. Ik kan maar niet begrijpen dat ze met hem meegegaan is. Misschien was ze wel verbluft van zijn onbeschaamdheid."

„Wie is toch die mijnheer Warren? Je ontmoette hem toch reeds op het avondje van den rector?"

„Ja! Ik wou dat iemand het me kon vertellen. Volgens mij is hij een avonturier. Lady Rookwell zei dat hij een opera-zanger of iets dergelijks is en ik zou er bijna m'n leven om verdedden dat ze gelijk had, te oordeelen naar het air dat hij zich geeft."

„'t Is erg vreemd," zei Lady Blyte. „Ik sta er versteld van dat ze met hem meegegaan is. Zoo'n soort meisje kwam ze mij niet voor."

„Wat bedoelt u met „zoo'n soort meisje"?" onderbrak hij haar, geïrriteerd.

„Ik bedoel een meisje die zoo iets onbescheidens doet, lieve," verklaarde de liefhebbende moeder zwakjes. „Ze maakte juist zoo'n gunstigen indruk op mij. Je herinnert je zeker nog wel, Frederic, dat ik erg met haar ingenomen was."

„Het was haar schuld niet," mompelde hij. „Hij heeft het er natuurlijk op aangelegd. Het plannetje was vooruit bedacht."

„Heb je haar gezien, lieve?"

„Ja.... ik.... ik wachtte haar op," zei hij kleurend. „Mevrouw Podswell was ernstig ziek.... en.... en ik wist niet wat er met haar gebeurd was." Hij verborg zijn gelaat.

Lady Blyte keek naar hem op en zuchtte. Ze wist dat hij zijn hart op dit meisje gezet had. „Ik zou me er niet zooveel van aantrekken," zei ze beschroomd, „het was haar schuld niet zooals je zegt.... dus 't is zoo erg niet."

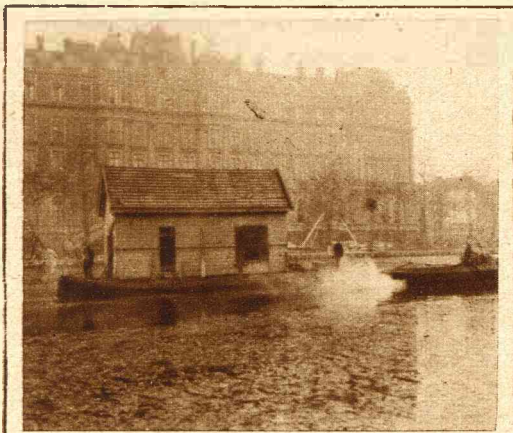
„Zoo erg niet?" riep hij uit, „'t is integendeel juist schandalig dat ze met iemand bevriend wordt, met iemand, die, de hemel weet waar vandaan komt."

„Natuurlijk.... in zekeren zin is dat wel erg," zei Lady Blyte, „en 't is vervelend ook — maar Frederic, ben je wel zeker van haar.... eh.... je hebt haar pas twee of drie keer gezien...."

„Dat heeft niets te beteekenen," zei hij schor, „'t is hetzelfde alsof ik naar al jaren gekend had.... Ik ben verliefd op haar.... ja!" Hij fronste het voorhoofd en balde de vuisten in z'n zakken. „Ik wil haar alleen hebben!"

Lady Blyte zuchtte nogmaals. Ze had een andere schoondochter gewenscht dan deze Signa Grenville, — de dochter van een tooneelspeelster — en ze had geen titel of vermogen die ten haren voordeele spraken.

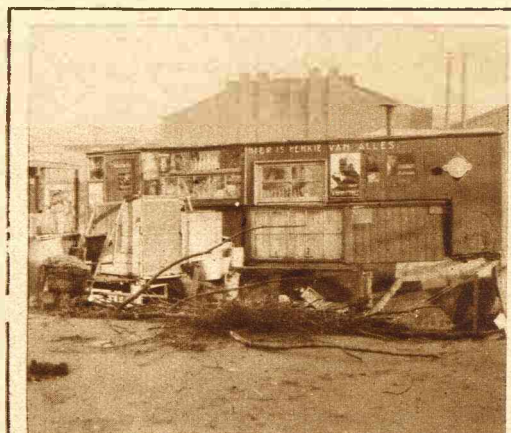
De dochter van een hertog zou haar neus niet opgetrokken hebben voor het vooruitzicht om Lady

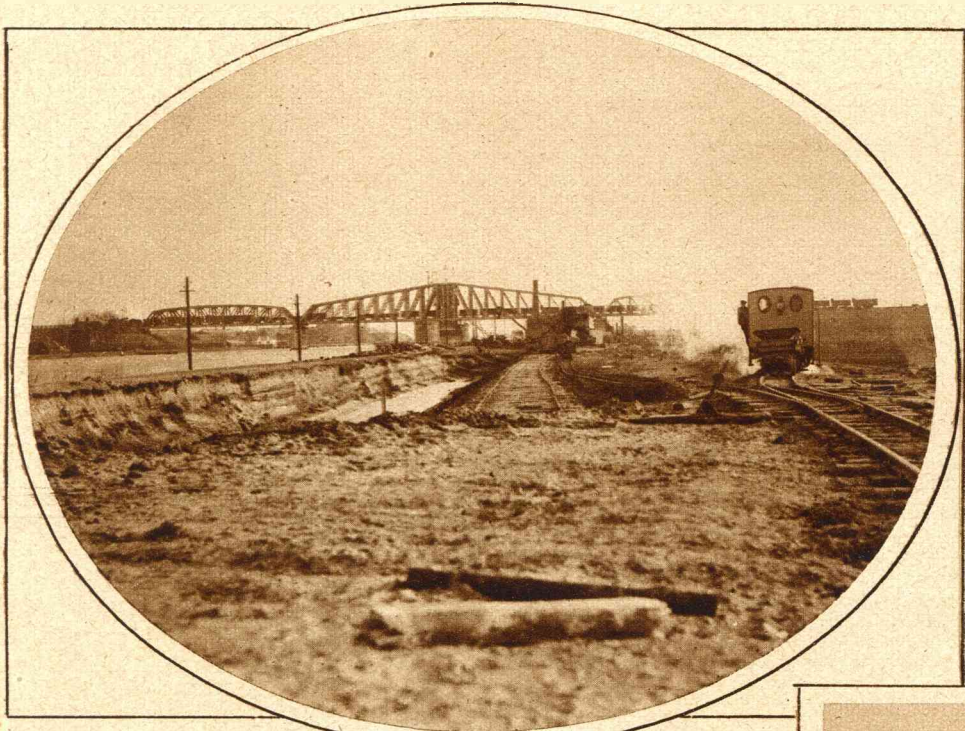
Een ongewoon transport. Te Amsterdam werd door een aannemersfirma een geheele directieket op een schuit geladen, om naar Duivendrecht, waar ze dienst zou moeten doen, te worden vervoerd. Wij zagen het ongewone transport op den Amstel en kiekten het.

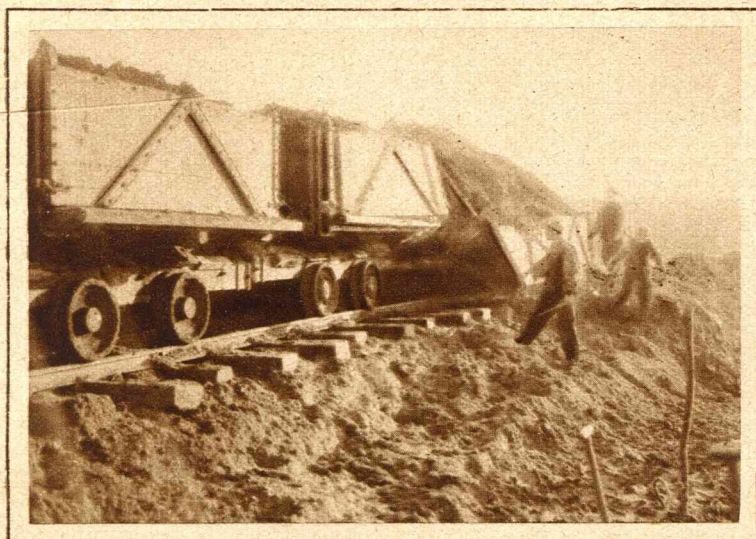
De vier Chineesche bisschoppen, die verschillende plaatsen in ons land bezocht hebben, zijn ook te Amsterdam geweest, waar wij hen in de wachtkamer van het station Weesperpoort hebben gekiekt.

Een woonschuit-winkel aan den Grasweg, met het opschrift: „Hier is Henkie van Alles." Dat de man werkelijk „van alles" heeft, kan men al zien aan wat er, wegens plaatsgebrek binnen, alzoo buiten staat.

De Kanaaldijk bij de Hembrug (zuidzijde) wordt over een aanzienlijke lengte afgegraven, om er een kleine haven te maken. Dit houdt verband met den aanleg van de ringspoorbaan om Amsterdam. De zandbakken zullen nu in deze nieuwe haven kunnen lossen. Reeds is men druk bezig met het aanleggen van het spoor. Links in ovaal: Een overzicht van het al te graven terrein; hierboven! een strook grond is reeds weggegraven.

Het storten der klei voor de aan te leggen spoorbaan.

De excavateur graaft den grond uit, die in kipkarren wordt weggevoerd.

Magda Janssens, Pieterneel.

Der traditie getrouw werd gedurende deze week in den Stadsschouwburg Gijsbrecht van Amstel gegeven, van Joost van den Vondel en de typische

TOONEELPRAATJE door FRANS MEIJER

Bruijloft van Kloris en Roosje, waarvan zoowel schrijver als oorsprong onbekend zijn.

De opvoering stond in vele opzichten gelijk aan die van het vorig jaar. Van Dalsum echter deed zwakker aan, hetgeen 'n zeer begrijpelijk reactie-verschijnsel is, na de vermoeiende Genesius-creatie, die feitelijk een geheel mensch vraagt. Toch lijkt zijn schepping de meest aannemelijke voor de moeilijke gestalte van Gijsbrecht, den held, die nooit half is en in teederheid en woede steeds de uitersten zoekt.

Dit jaar echter misten we een

der sterkste acteurs van verleden jaar, namelijk D. J. Lobo, die toen den Bode speelde. een wee-

Hunsche, Thomasvaer.

moedigen noot in den feestelijken avond, die een hoogtepunt bereikte in de prettige, vlotte bruijloft van Kloris en Roosje, waarvan de opvoering dezen keer florissanter was dan ooit. Magda Janssen en Willem Hunsche zegden den Nieuwjaarswensch, vervaardigd door Clinge Doorenbos, een wensch die er vlot uitkwam, niettegenstaande de voorafgaande verwenschingen der acteurs tegen den auteur, wegens zijn wel wat al te langen adem. Gelukkig werden de acteurs eenigszins geholpen door het College van B. en W. die het

v. Dalsum als Gijsbrecht.

blijkbaar noodig oordeelden. eenige flinke brokken te schrappen. Maar de wensch is er in ieder geval geheel gebleven en werd met veel élan en sappig gezegd.

Blyte te worden; maar zelfs als hij op een kamer-meisje verliefd was geworden en haar wenschte te trouwen, zou hij zijn zin doorgedreven hebben.

„Nu lieve,” zei ze zacht, „ik voor mij heb niets tegen haar. Het is niet noodzakelijk dat je vrouw geld of een titel heeft, hoewel het natuurlijk beter is.”

„Ik heb geen titel, noch geld noodig.”

„Neen!” glimlachte ze trotsch, „dat legt dus geen gewicht in de schaal. En ze is heel mooi... ongetwijfeld een echte dame. Grenville is een oude familie.”

Hij maakte een ongeduldige beweging. „Al was dat niet zoo, dan kon het me nog niet schelen. Ik wil haar als mijn vrouw.”

„Je behoeft je nergens bezorgd om te maken, lieve. Deze mijnheer Warren zal je heusch geen nadeel berokkenen. Hij is niets... en naar het schijnt arm ook. Het zal wel in orde komen, lieve! Ze zal heusch niet aarzelen als ze tusschen hem en jou te kiezen heeft.”

„Ja!” zei hij heesch. „Ik weet niet wat er met me gebeurd is... nog nooit heb ik me zoo gevoeld. Hoe durft hij hier te komen, en haar den heelen dag met zich mee te nemen, terwijl ik zit te wachten. En toen ze binnenkwam, zei ze nauwelijks een woord tegen me. Ze heeft me zelfs niet eens goeden dag gewenscht, geloof ik.” Zenuwachtig liep hij de kamer op en neer.

„Lieve, ik geloof dat je jezelf noodeloos veront-rust. Denk er toch aan wie je bent!”

„Dat zal ik!” zei hij besloten. „Ik zal vergeten als ik bij haar ben, maar hij zal 't weten!”

De gong voor het diner klonk nu. Hij keek verschrikt op zijn horloge.

„Is 't al zoo laat? Ik ben zoo klaar!”

„Je behoeft je niet te haasten, lieve. 't Is zoo erg niet. Ik zal Parker zeggen nog even met het diner te wachten.”

In de Rectory werd evenals in het Park laat gedineerd, want om half zeven was de rector nog niet terug-gekeerd.

Mevrouw Podswell zou gaarne scherp over Signa's avontuur gesproken hebben, maar iets in Signa's houding waarschuwde haar voorzichtig met haar woorden te zijn. Ze deed nu alsof ze door de afwezigheid van Signa diep geschokt was geweest en kreunde nu en dan voor zich uit.

Signa trachtte een gesprek aan te knooien, en eenige bijzonderheden betreffende haar uitstapje te vertellen, maar mevrouw Podswell antwoordde nauwelijks, en tenslotte nam Signa een boek en verviel in een stilzwijgen. De rector kwam drie kwartier te laat en was zoo verstrooid, dat hij de gedwongen stemming tusschen Signa en haar tante niet opmerkte.

Onmiddellijk na het diner trok Signa zich in haar kamer terug, het was haar onmogelijk nog langer in 't bij-zijn van de „lijderes” te blijven, en toen de rector binnenkwam vond hij zijn teerbemide Amelia alleen. Met een diepen zucht, begon tante Podswell hem van Signa's „slechte daad” te vertellen. „Het is eenvoudig schandelijk. Hij heeft het er natuurlijk op aangelegd. Ik wou trouwde hem al van den beginne af! En Sir Frederic kwam hier naar haar vragen!”

„Het is erg vervelend, lieve,” gaf hij toe.

„Vervelend? Natuurlijk! Meer dan dat — schand-alig is het. Ze gooit me daar een kans weg — 't is veel te veel voor haar. Sir Frederic was diep gekrenkt. 't Moet uit zijn, Joseph!”

„Ja lieve!” zei hij, „maar...”

„Je moet hem zoo koel mogelijk behandelen en goed uit laten komen dat wij hem niet noodig hebben! Wat geeft 't feitelijk. Lord Delamere komt het misschien nooit te weten, en als...”

Hij keek haar steels aan, met 'n listige uitdruk-king in zijn kleine oogen: „We... ahem... moe-ten niet overijld te werk gaan, lieve,” zei hij. „Ahem, oude Brown is dood!” Mr. Brown was de rector van Ridgeley, een klein dorpje vlak bij Northwell gelegen.

„Oh...,” merkte tante Podswell op. „Hij was erg oud. Maar wat heeft dit met mijnheer Warren en Signa te maken, Joseph?”

„De predikantsplaats van Ridgeley behoort aan Lord Delamere, lieve. Ik dacht... ahem... omdat 't zoo vlak bij is, dat mylord het bij het mijne voegen zou... 't zou een groot voordeel zijn, Amelia!”

Mevrouw Podswell knikte begeerig. „Natuurlijk! Het behoort feitelijk aan Northwell. Ik denk niet dat Lord Delamere je het zal weigeren!”

„'t Zou ons goed te pas komen,” ging de rector op-milden toon verder, „'t zou ons vier à vijfduizend gulden meer per jaar geven. Ik ben natuurlijk gaarne bereid mijnheer Warren te zeggen, dat we hem liever niet zien dan wel, maar je ziet, lieve...”

„Hij zou een klaagbrief naar Lord Delamere kunnen schrijven,” eindigde tante Amelia listig.

„Juist,” stemde de rector toe. „Het zou me vreeselijk spijten Lord Delamere te beleedigen, en we moeten niet vergeten dat hij den jongen man hier zond. Misschien kan 't toch wel een ongeluk geweest zijn; er was een storm... een heel zware storm zelfs en 't is best mogelijk dat er gevaar was de zandbanken weer over te steken. We zullen er maar niet meer over spreken, vind 't ook niet, lieve?”

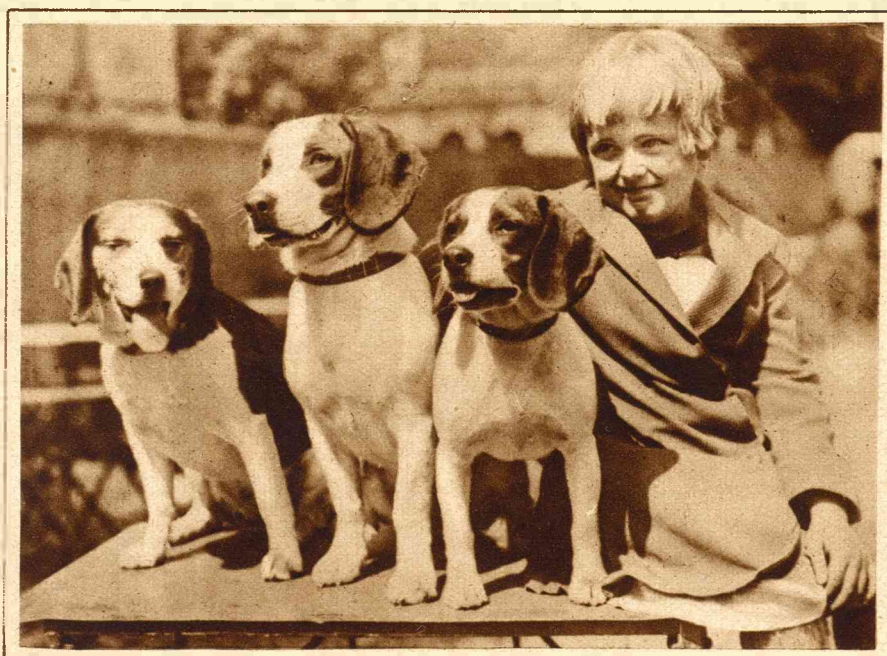
„Als je het beter vindt van niet... Joseph, jij weet natuurlijk beter. Misschien,” — ze zuchtte ootmoedig — „was ik wel wat te haastig vanavond.”

„Je hebt toch niet met hem getwist?” stamelde de rector verschrikt.

„Ik was wel eenigszins opgewonden,” zei ze kleurend, „maar je kan dat natuurlijk weer gauw goed maken! Als er werkelijk gevaar geweest is, moeten we hem juist dankbaar zijn. Ongetwijfeld,” vervolgde ze spijtig, „ging ze maar wat graag waarheen hij haar wenschte.”

„Ik zal 't wel in orde brengen,” zei de rector kuchend. „Zooals je reeds met je buitengewoon... ahem... opmerkingsvermogen... opmerkte... behooren we hem dankbaar te zijn. Misschien weet hij wel het adres van den graaf. Hij kan wel een woordje ten mijne gunste zeggen... 't kan veel gewicht in de schaal leggen, vooral daar hij zoo'n goeden vriend van Lord Delamere is. Ja, het zou ons buitengewoon goed te pas komen!”

Er heerschte eenige oogenblikken een gedwongen stilte, dan schelde ze.

VIER VRIENDEN!

Geen wonder, dat ze vrienden zijn, want zoo goed als de kleine altijd voor haar dieren opkomt, zoo goed zorgen ook de honden er voor, dat niemand haar te na komt. Zoo lief als ze zijn voor haar, zoo gevaarlijk voor hen die haar kwaad zouden willen doen.

„Wil je Signa vragen of ze zoo vriendelijk zijn wil, de thee in te schenken, Mary?” zei ze, en toen Signa de kamer binnentrad werd ze met een glim-lach ontvangen, inplaats van de heftige verwijten die ze verwachtte.

„Het spijt me je lastig te vallen, Signa,” glim-lachte tante Amelia.

„Zoo heb je dus een avontuur gehad, kind lief,” begon de rector, haar koele grijze oogen vermijndend. „Ik... ahem! Ik geloof wel dat we mijnheer Warren buitengewoon dankbaar moeten zijn voor zijn goede zorgen. Ik zal hem morgen opzoeken en m'n dank overbrengen!”

Signa opende wijd haar oogen bij deze plotselinge verandering van den barometer.

„'k Denk niet dat hij er zoo speciaal op staat bedankt te worden,” antwoordde ze, de thee in-schekend, „maar hij heeft goed voor ons gezorgd. Hij was door en door nat, terwijl Archie en ik geheel droog waren!” Een flauwe blos kwam op het aan-trekkelijk gezichtje.

„'t Was erg vriendelijk!” zei de rector, verge-noegd glimlachend. „Een opmerkelijk mensch, die mijnheer Warren. 't Verbaast me niets dat Lord Delamere zooveel met hem op heeft. O ja... heeft hij je bijgeval ook gezegd waar mylord mo-menteel verblijft, Signa?”

„Nee... ik denk 't niet. Ik geloof ook niet dat hij het weet!”

De rector scheen nogal teleurgesteld. „Het is zoo erg niet,” antwoordde hij zorgeloos. „Ik vroeg het alleen maar om...”

„Mijnheer Warren, mevrouw,” zei Mary de kamer binnenkomend.

De rector zag er verward uit toen Hector Warren, kalm en bedaard als gewoonlijk, binnen trad.

„Ik verontschuldigd mij voor dit late bezoek,” zei hij... „ik kwam u verklaren...”

„Ga zitten m'n beste mijnheer,” onderbrak de rector hem minzaam, „u bent juist op tijd voor een kop thee! Ahem — ik had het er juist over u morgen

te bezoeken, om u dank te zeggen voor de goede zorgen aan mijne kinderen...”

Hector Warren keek hem strak aan, en een glim-lach speelde om z'n lippen.

„Mijn goede zorgen waren erg licht, en geen overweging waard. Het spijt me alleen dat mevrouw Podswell van haar bezorgdheid zoo geleden hebben. Ik hoop dat het nu beter met haar is?”

„Veel beter,” antwoordde de lijderes. „Ik ben bang dat ik wel wat te haastig was met mijne ver-wijten. Maar” — met een zwakken, zuren glimlach — „u moet van een zieke wat door de vingers kunnen zien.”

Hij knikte en ging naar de tafel voor z'n thee.

„Suiker?” vroeg Signa, zonder de oogen op te slaan.

„Alstublieft!”

Het was slechts één woord, maar hoe anders was de toon dan welke hij zooeven gebruikt had.

„Dank u. Ik hoop dat u geen nadeeligen invloed van ons morgenavontuur hebt ondervonden?”

„Ik? Misschien had ik deze vraag beter kunnen stellen!” Ze keek glimlachend naar hem op.

„Behalve een betere eetlust dan gewoonlijk, waardoor ik van mevrouw Thompson's schaapsco-telet heb kunnen genieten, heb ik geen verdere gevolgen geconstateerd. Maar om eerlijk te zijn,” vervolgde hij tegen den muur leunend, „kwam ik niet alleen mijn verontschuldigheden aanbieden en de vergiffenis van mevrouw Podswell te ver-krijgen. Ik kwam een kleine infor-matie winnen.” Onder het spreken haalde hij een brief uit z'n zak. „Ik vond dit op m'n tafel thuis. Het is een invitatie voor een diner van Lady Rookwell.”

Signa glimlachte. „'t Is vriendelijk van haar, maar ik zie niet...”

„Waarvoor ik een informatie wensch? Wel, ik wilde weten of me-vrouw Podswell en u ook gingen!”

„Het spijt me dat ik u daar geen antwoord op kan geven,” zei ze, zachtjes lachend. „Ik weet het niet,” en ze keek naar haar tante.

Hij zweeg even. Dan zei hij met een opgewekten glimlach: „Ik vraag me af of ze diep geschokt zou zijn als ik het haar vroeg?”

„U kunt het proberen!”

„Dan het er maar op gewaagd,” zei hij en ging werkelijk met den brief in de hand naar de sofa.

„Ik zei miss Grenville juist, dat Lady Rookwell zoo vriendelijk geweest was mij een invitatie te zenden, en ze schrijft dat de rector, u en Miss Grenville ook een uitnodiging ont-vangen hebben. Ik hoop dat u ook gaat, mevrouw Podswell?”

„Ik... ja we hebben wel een in-vitatie ontvangen — maar ik heb er nog niet met mijnheer Podswell over gesproken, mijn zenuwen... ik weet niet!”

„Ik... ahem... ik kwam Lady Rookwell vanavond tegen en beloofde haar, als het eenigszins mogelijk was te komen. Natuurlijk vergezelt Signa ons als we gaan,” zei de rector. „Gaat u ook, mijnheer Warren?”

„Zeker!” antwoordde hij, alsof er nooit eenige twijfel hieromtrent bestaan had. „Het is zeer vrien-delijk van Mylady, aan een vreemdeling te denken!”

Nu kuchte de rector, en vestigde zijn kleine oogen op de schoenen van Hector Warren.

„Als de uitnodiging van andere zijde dan Lady Rookwell zou zijn binnengekomen, had ik geweigerd. Een buurman van ons, Mr. Brown van Ridgeley, is dood, maar Mylady zegt dat 't zoo'n soort intiem dinertje is — en ik ben er zeker van dat de arme Mr. Brown, als hij zich nog kenbaar kon maken, er niet het minste bezwaar tegen zou hebben als ik ging. Hij was de predikant van Redgeley,” ver-volgde oom Podswell, deemoedig de handen vou-wend. „En... ahem... ik wou dat Lord Dela-mere in Engeland was. De gemeente is vlak bij de mijne, bijna een deel er van, meermalen is erover gesproken beide gemeenten samen te laten smelten. Als... ahem! — als ik Lord Delamere's tegen-woordig adres wist, zou ik het mijn plicht gevoelen, mijn absolute plicht, het geval aan hem voor te leggen!”

Er was een vreemde glimlach in de oogen van Hector Warren.

„U kunt naar de agenten van Delamere schrijven,” veronderstelde hij.

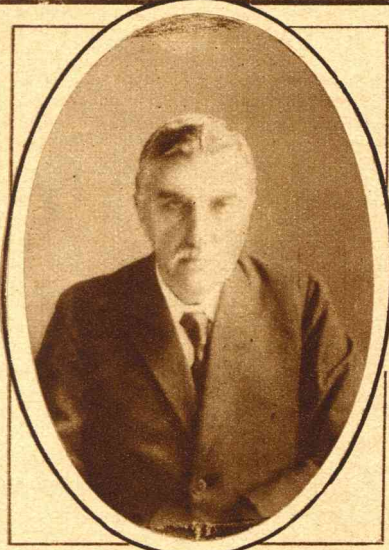
„Ik stelde mij liever direct met hem in verbinding. Weet u misschien in welke stad hij momenteel ver-blijft?” Voor een oogenblik hief hij zijn oogen met een bezorgden blik naar hem op. Hij had gaarne de predikantsplaats van Ridgeley gehad.

„Als ik u vertelde dat hij in Parijs, Caïro, Rome of Berlijn was, zou uw brief hem toch niet bereiken.”

„Dat is zoo,” gaf de rector toe. „Het spijt me, dat u mij niet kunt inlichten.”

(Wordt voortgezet).

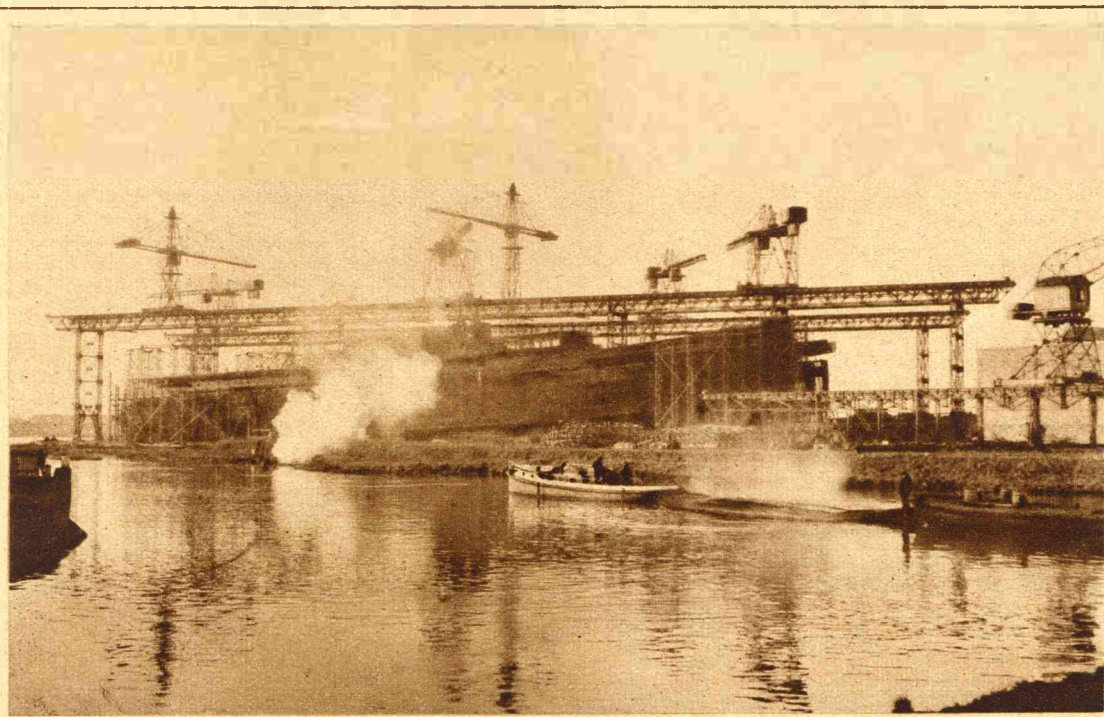
Stadsnieuws

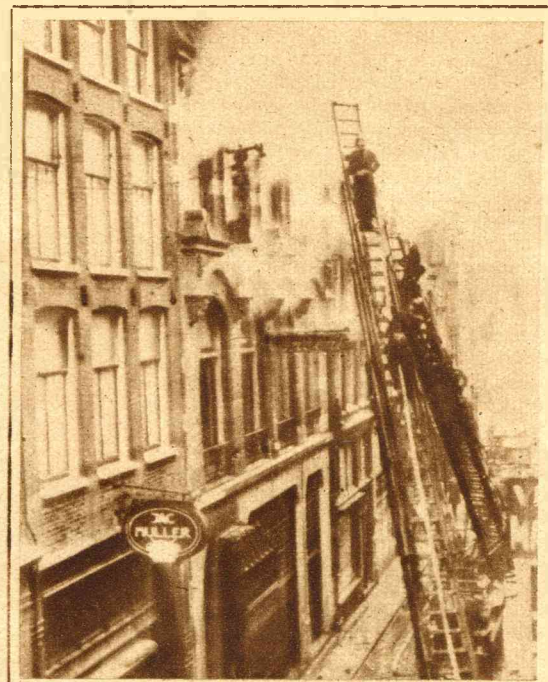
Dr. J. L. C. Wortman, die tegen 1 Februari a.s. eervol ontslag heeft aangevraagd als Geneesheer-directeur van het Tesselschade-Ziekenhuis te Amsterdam.

Nieuwjaarsavond werd in den Stadsschouwburg te Amsterdam de traditioneele voorstelling gegeven van De Bruiloft van Kloris en Roosje. Een foto van het geheele gezelschap van het Vereenigd Tooneel, dat in deze voorstelling meewerkte.

De nieuwe aanwinst van de Mij. „Nederland“, het nieuwe motorschip „Christiaan Huygens“, staat bij de Ned. Scheepsbouw Mij. aan de overzijde van het IJ op stapel.

Zondagmiddag is in de woning van den heer A. F. van Born, gerant van het café „Moderne“ op den Heiligeweg te Amsterdam, gelegen boven het café, brand ontstaan, doordat familieleden van den te bed liggenden heer Van Born in de huiskamer ter wille van de kinderen z.g. „kamervuurwerk“ afstaken, waarvan vonken zich meedeelden aan de op den daar staanden Kerstboom liggend „sneeuw“. Slechts met groote moeite wist de heer Van Born zich te redden. In nachtgewaad liet hij zich uit een raam op een plat zakken, waar de brandweer hem later vond. Aan handen en armen had hij ernstige brandwonden. De tweede en derde verdieping brandden geheel uit. Het dans-instituut van den heer van Hinte dat in het gebouw gevestigd is, alsmede het café, leden ernstige schade.

In den ouderdom van 61 jaar is overleden dr. J. W. de Bruyne, directeur der Gereformeerde Ziekenverpleging te Amsterdam, die o.a. een werkzaam en ijverig lid was der Chr. Vereeniging van Natuur- en Geneeskundigen en van de Van Coevorden Adriana-stichting.

Ter gelegenheid van het feit, dat 300 jaar geleden het eerste Hebreeuwsche drukwerkje in de drukkerij van den Portugeeschen opperrabijn van de pers kwam, is in de bibliotheek van het Portugeesch Israëlitisch Seminarium te Amsterdam een tentoonstelling geopend van producten der drukkerij Menasch ben Israël. Een kiekje, genomen na de opening der tentoonstelling door prof. dr. J. L. Palache.

DE STILLE WACHTERS

OORSPRONKELIJKE ROMAN DOOR H. N. v. d. VOORT

Zie voor korten inhoud van 't verhaal tot nu toe vorig en volgend nummer

No. 12

Bij hun komst vluchtten eenige groote lichamen in de struiken; maar zij lieten er nauwelijks op. Hier was water! En water zooals ze het in langen tijd niet hadden geproefd. Gretig dronken mensch en dier naast elkaar. Toen goot Carew het troebele water dat ze nog over hadden, uit de lederen zakken, en vulde deze opnieuw.

De paarden liepen inmiddels tot aan de borst in het water, en ofschoon er gevaar dreigde bij een langdurig verblijf, konden Carew en Benoit zich niet weerhouden, hun voorbeeld te volgen. Fluks wierpen zij hun kleederen uit, en plonsden gedurende enkele minuten in het koele vocht. Het koude bad verdreef de loome vermoeidheid uit hun spieren en heerlijk-verkwikt klauterden ze weer op den kant. Snel kleedden zij zich aan. Een gedempt gebrul uit de verte, maande hen tot meerderen spoed aan. Haastig trokken zij de onwillige paarden terug uit het water, en sprongen in den zadel. Ze verlieten de bron en het spoor bracht hen binnen een kwartier weer veilig buiten het bosch.

De vijand moest in deze gevaarlijke streek goed den weg kennen. In draf ging het nu verder op het einde van het dal aan. De „verloren bergen” waren nu veel dichterbij. Als twee reusachtige schildwachten verhieven ze zich in de lucht. Zouden zij werkelijk de stille wachters van het koningsgraf zijn?

Weer kwamen zij in een kloof. Maar de grond was zacht en vol plantengroei. De omgeving had een algeheele verandering ondergaan en had niet meer dat aanzien van troosteloze verlatenheid, waardoor zich het begin van hun tocht kenmerkte. In den namiddag schoot Carew een groote, eenigszins op een eend gelijkende vogel. Het dier werd, als een welkome afwisseling voor het dagelijksch menu opgeborgen.

De grond begon later langzaam te stijgen en de wanden van de kloof werden lager. Toen de duisternis viel, hadden zij het eind nog niet bereikt, en ze kampeerden op den groenen bodem. Dorre takken lagen hier in overvloed en een groot vuur brandde den geheelen nacht door.

Het was nog half donker, toen zij weer verder trokken. De rotsmuren werden kleiner en kleiner, en even over tien uur, zagen ze voor zich uit een smalle spleet, waardoor het daglicht met gouden schijn naar binnen viel. Het einde! De plantengroei werd minder en hield ten slotte geheel op. Ze reden nu over een harten rotsgrond en plotse-ling... stonden ze weer voor de woestijn!

Zoover het oog reikte, strekte zich weer de groote zandzee uit.

Maar aan het eind ervan, boorden de majestueuze pieken van de „verloren bergen” zich in de lucht. „De stille wachters!”

Daar lag het einddoel van hun tocht. Hoogstens nog één dagreis van hen verwijderd!

Geruimen tijd stonden ze stil aan den rand der woestijn. In het mulle zand zagen zij de indrukken der hoeven van de paarden en de kameelen hunner vijanden.

Carew zocht met zijn kijker het voor hen liggende land af. De „verloren bergen” verhieven zich te midden van een reeks kleinere, doch die waren alle met dichte bosschen bedekt. Door den kijker was dit vrij goed waar te nemen.

„Wat zal ons daar wachten?” mompelde Carew, terwijl hij zijn kijker weer in de tasch schoof. Benoit keek ernstig naar de twee hoge bergtoppen. „Mischien worden wij nu reeds bespied,” meende hij.

„Nee, nog niet,” antwoordde Carew. „Doch als we midden in deze woestijn zijn, kunnen ze ons met goede kijkers zien naderen, vooropgesteld natuurlijk, dat zij naar ons uitzien. Maar we kunnen er niets aan veranderen. In dit geval moeten wij maar een soort van struisvogelpolitiek voeren. Als zij voor ons onzichtbaar blijven, doen we maar net alsof wij alleen op de wereld zijn.”

„Ja, het zal niet anders gaan.” „Juist door die geveinsde onwetendheid hebben wij kans op succes,” argumenteerde Carew. „Doch laat ons geen zorgen voor den tijd maken. Wij zullen zien.”

Weer stapten hun paarden door het zand en brandde de zon met verschroeiende hitte op hun witte helmen en op hun schouders. „Het is zonde van ons kostelijke water,” klaagde Benoit. „De frissche smaak zal er wel gauw afgaan.”

In het middaguur hielden zij krijgsraad.

Benoit was er voor, om in de woestijn een ge-

deelte van den nacht door te rijden. „Voor zonsopgang, zijn we dan reeds in de bescherming der bosschen,” zei hij. En Carew was het daarmede eens.

„Het is een goed plan,” antwoordde hij, „en uitvoerbaar ook. Worden we gadeslagen, dan wanen ze ons nog in de woestijn, terwijl wij op de begroeide berghellingen rijden.”

„Eén ding is lastig,” merkte Benoit op. „Het volgen van de sporen zal bezwaarlijk gaan.”

„En is ook niet meer noodig, Archy. Het einddoel ligt daar, en we kunnen niet meer missen. Maar één groot voordeel hebben wij door onze spoorzoekerij bereikt.”

„Wel?”

„We hebben tijd gewonnen. Veel tijd zelfs. Wij zijn door dat aanhoudend volgen veel vlugger voortgekomen. Als zij onzen weg niet hadden afgebakend, zouden wij nog lang niet hier kunnen zijn, en daarom zullen ze ons niet reeds nu verwachten. Mijn oorspronkelijk voornemen was; eerst te trachten de tunnel te vinden voor water en voedsel voor de paarden. Doch dat is nu weer onnoodig geworden. Voedsel is op die hellingen in overvloed en water zullen we daar ook wel ergens aantreffen.”

„Zou het niet gewenscht zijn, toch de tunnel op te zoeken? Voor een eventueelen aftocht, bijvoorbeeld?” vroeg Benoit.

Carew dacht eenige oogenblikken na. „Nee,” antwoordde hij tenslotte. „Wij hebben eenige dagen gewonnen en zouden deze op zoo'n manier weer verspelen. We zijn nu in de onmiddellijke nabijheid van de plaats waar het graf zich vermoedelijk bevindt. En dat is, volgens de documenten, tusschen die twee hooge pieken in. Het is bovendien zelfs mogelijk dat onze tegenstanders, die blijk hebben gegeven deze streken door en door te kennen, ook van het bestaan van de tunnel afweten. In het uiterste geval kunnen wij altijd nog langs denzelfden weg terugkeeren.”

„Als we echter de schatkamer van koning Thyrus vinden, en die plaats als punt van uitgang benutten, dan zie ik niet in, waarom wij den korteren weg niet zouden volgen,” wierp Benoit tegen. „Aan de hand van je kaart zal dat toch niet zoo bijster moeilijk zijn.”

„Je opmerking is zeer juist,” antwoordde Carew peinzend. „Maar we moeten dan een beetje geluk hebben, en niet te veel op onze vingers worden gekeken. De toekomst zal leeren of je gelijk zult krijgen, Archy.”

Even voor middernacht braken zij op. De hooge toppen der bergen, beschenen door het bleke maanlicht, waren als twee vuurtorens waar zij recht op aan konden houden. Na een tweetal uren, lag het stuk woestijn weer achter hen, en klommen ze tegen de eerste donkere heuvels op. Het rijden was in het duister zeer moeilijk, telkens geraakten de paarden met hun beenen in de struiken verward. De heuvels werden hooger, werden bergen. Ze reden door een dicht bosch. Vogels vlogen bij hun nadering luid krijschend op, en Carew mompelde binnensmonds een verwensching. De dieren waren in staat, als er menschen in de nabijheid woonden, dezen hun aanwezigheid te verraden.

De bodem begon geleidelijk te stijgen. Af en toe struikelde een der paarden over de boomstronken, takken braken luid knappend onder hun hoeven.

Ook lagen op sommige plaatsen afgezaagde boomstammen. Dat alles wees op de nabijheid van menschen. De twee mannen durfden niet anders dan fluisterend met elkaar spreken. De omgehakte boomen die, telkens hun weg versperden, baarden hun wel eenige zorg. Zou het mogelijk zijn, dat hier van die zwervende volksstammen huisden, waarvoor professor Leroux hen had gewaarschuwd? Carew deelde dit zachtjes aan zijn metgezel mede.

Benoit knikte.

„Heb ik al opgemerkt,” fluisterde hij terug. „Maar die verwenschte paarden maken zoo'n lawaai. Ik ben bang dat het de aandacht zal trekken.”

„Daar ben ik niet zoo bevreesd voor,” antwoordde Carew. „Verder in het bosch hoor ik dezelfde geluiden. Zij kunnen hoogstens denken, dat er roofdieren doorheen trekken. Weliswaar maken die niet zooveel lawaai als onze paarden, maar dat zal niet opvallen. 's Nachts hoort men zooveel. Alleen te luid praten is natuurlijk gevaarlijk.”

Steeds hooger ging het. De toppen der „verloren bergen” kwamen gestadig dichterbij. Zij moesten zich nu al op groote hoogte bevinden. De lucht was koel en ze huiverden in hun dunne kleeding. Eens,

op een open plek, hielden zij even halt. Heel in de diepte zagen zij, tusschen de takken door, de woestijn. Door het maanlicht beschenen, lag ze daar, als een groot zilveren meer. Eenige minuten lang bewonderden zij de rustige schoonheid van dit overweldigend natuurafeel. De berghellingen en de kruinen der boomen schenen met gesmolten zilver overgoten, en waren van een sprookjesachtige pracht.

Langzaam reden zij verder, en weer omhulde het bosch hen met diepe duisternis. Plotseling stonden zij aan den uitersten rand van het woud, voor een groote, kale vlakte. In het midden daarvan verzezen somber en dreigend, duizelingwekkend hoog, de twee massieve rotsgevaarten, die Carew de „verloren bergen” noemde.

De stille wachters!

Onbeweeglijk zaten de twee mannen op hun paarden. Een beklemmend gevoel kwam over hen. Door de schaduwen, welke het maanlicht deed ontstaan, scheen het alsof de machtige steenen reuzen angstwekkend ver voorover leunden en hen dreigden te verpletteren, wanneer zij zouden durven naderen. Hoe ontzettend klein en nietig gevoelden zij zich bij dit grootsche werk der natuur.

Voor hun verbeelding werden de fantastisch gevormde granietblokken en rotsen even zoovele gezichten, die hen met starren blik tegengrijsden. „Denk er om, nader niet!” schenen zij te zeggen.

Carew onderbrak de betoovering. „Het maanlicht gaat ons parten spelen,” zei hij, met onderdrukte vreugde in zijn stem. „Kom Archy, we zijn eindelijk, waar we wezen moeten; laat ons voortmaken.”

Zij stapten af en hun paarden aan den teugel meettekkend, liepen ze zwijgend door. Na ongeveer tien minuten stonden ze voor de eerste van de twee geweldige steenmassa's. Nu zij hun hand op het koele graniet konden leggen, zagen ze pas van welke reusachtige afmetingen deze stille wachters van het Koningsgraf waren. Aan den voet maten ze ieder minstens drie honderd meters in doorsnede. De hoogte konden Carew en Benoit niet precies vaststellen, maar zij schatten die op meer dan het dubbele.

Op het oogenblik bevonden zij zich vermoedelijk ongeveer twee duizend meter boven het lage land aan de kust, en van dit hooge punt, boorden de geweldige steenklompen hun spitsen kop ruim zeshonderd meter in het luchtruim. Nu begreep Carew waarom deze bergen reeds op zoo'n grooten afstand zichtbaar waren geweest.

Hij liep van den een naar den ander, en telde zijn passen. Twee honderd vijfendertig! Tusschen deze beide reuzen moest dus het verborgen graf van koning Thyrus liggen. Maar op welke plek precies. Niets, dat daarop ook maar in het minste wees en het zou dus, al stonden ze er nu ook vlak bij, toch voor de beide mannen nog niet zoo heel gemakkelijk zijn, het te ontdekken.

In het Oosten werd de lucht langzamerhand rose gekleurd.

De dag brak aan!

„Het beste is, dat we in den boschrand de zonsopgang afwachten,” stelde Benoit voor.

„Ik geloof wel niet, dat wij hier op deze eenzame plek gestoord zullen worden,” antwoordde Carew, „maar voor alle zekerheid zullen we het doen.”

Zij dorsten geen vuur aanleggen, en gebruikten hun spijzen koud. Met eenige slokken lauwe koffie werkten ze de harde sandwiches naar binnen.

„Als ik nog denk aan den vogel, dien jij gisteren schoot, komt het water mij in den mond,” zei Benoit, terwijl hij mistroostig op een cake knabbelde. „Wat het voor 'n beest was, weet ik niet, maar 't smaakte verbaasd lekker.”

„Ja, ik vrees, dat je zoiets de eerstvolgende dagen niet weer genieten zal,” antwoordde Carew. „Maar ik heb een flinken voorraad gedroogd vleesch en nog eenige busjes conserven. Verhongeren zal je dus niet.”

„En nog wat cakes, made in England”, spotte Benoit. „Hoe ze het bij jelui in d'r bol krijgen dergelijke „genotsmiddelen” te fabriceren, snap ik niet goed. Het plombeersel van twee van mijn kiezen is er al van losgeraakt; en er zullen er nog wel meer volgen.”

Carew glimlachte. „Je schijnt heelemaal met goud gemonteerd te zijn. Hoeveel heb je er wel?”

„Vijf in getal, om u te dienen,” antwoordde Benoit. „En die zullen ook wel bijna alle ten offer vallen aan de Engelsche cakes.” (Wordt voortgezet).

Een der oudste gedeelten der hoofdstad is wel de buurt om de in de 14de eeuw gebouwde Oude Kerk, wel de oudste der bijna honderd kerken, die Amsterdam

OUD AMSTERDAM

telt. Wij geven hier een kijkje op het Oudekerksplein met een fragment van de kerk en een der omringende straatjes, genomen van den O. Z. Voorburgwal

ONZE BUITENLANDSERIE. — Rome. De ruïnes van het „Forum Romanum” met bouwresten uit den tijd van 753 voor Christus tot 476 na Christus. Op onze foto zien we o.a. de overblijfselen van den tempel van Saturnus en van den tempel van Castor en Pollux.

HET GESTOLEN GELD

DOOR J. V.

Het gaat met visschen al juist als met mijn werkzaamheden,” sprak mijn gastheer, terwijl hij zijn dobber in het water wierp van de breede sloot, die achter zijn tuin liep, „het geluk speelt er een belangrijke rol bij. Natuurlijk valt het niet te ontkennen, dat een detective over een behoorlijke dosis scherpzinnigheid en opmerkingsgave moet beschikken. Een kwestie van groot gewicht is echter: Waar moet men op letten? Daar schuilt de groote moeilijkheid. Denk niet, dat men zijn aandacht moet schenken aan de hoofdzaken alleen; veelal zijn het zaken van oogenschijnlijk bijkomstigen aard, die mij den weg wijzen. Aangezien echter het aantal kleinigheden en nevenomstandigheden dikwerf ongelimiteerd is, helpt de grootste oplettendheid soms weinig of niets, als het geluk niet een beetje de behulpzame hand reikt. Wat ik je nu vertel is reine theorie, doch als je je bezoek een paar dagen kunt verlengen, vermoed ik wel, dat de gelegenheid zich zal voordoen, dat je een blik in de praktijk werpen kan.”

Nadat we eenige baarsjes hadden verschalkt, kwam het dienstmeisje den tuin inwandelen met de boodschap, dat er een dame was, die den heer Ronald dringend wenschte te spreken. Hij liet mij dus alleen zitten en begaf zich naar zijn spreekkamer. Na een half uur kwam hij terug en sprak: „Laten wij de hengels voor vandaag maar opbergen. Ik heb een zaakje in handen, dat mij waarschijnlijk eenige dagen bezig zal houden. Als je lust hebt, dan kan je mij vanmiddag vergezellen, doch dan zal ik je eerst op de hoogte brengen van een en ander.”

De dame, met wie ik zooeven een onderhoud had, begon mij in groote haast een eenigszins verward verhaal te doen. Zij was verschrikkelijk overstuur en had daar, zooals mij in den loop van ons gesprek bleek, alle reden voor. Nadat ik haar een weinig kalmeerend had toegesproken, ben ik door een reeks vragen, het volgende te weten gekomen:

Haar man is sedert jaren boekhouder op een kantoor hier ter stede, dat weliswaar niet met zeer uitgebreid personeel werkt, doch waar desniettemin heel wat omgaat. De gelden, die binnen komen, worden dagelijks naar een safe deposit gebracht, maar wanneer het daarvoor wat laat is, worden ze soms in de brandkast op het kantoor geborgen.

De sleutels daarvan berusten steeds bij den procuratiehouder. Juist een week geleden is daar een diefstal gepleegd onder zeer eigenaardige omstandigheden. Des middags om bijna vijf uur werd nog een bedrag van twintig duizend gulden ontvangen. In het bijzijn van den procuratiehouder borg de boekhouder het geld in een kistje en plaatste dat in de brandkast. Den volgenden morgen was het kistje leeg. Het bedrag werd gemist, toen de jongste bediende tegen twaalfen naar de bank zou gaan. Dat gaf algemeene consternatie. Eerst vroeg de procuratiehouder aan den boekhouder of hij het geld er 's morgens misschien reeds uitgehaald had, daarna vroeg hij het overige personeel, doch niemand wist er iets van. Ten slotte werd de politie gewaarschuwd en dat heeft geleid tot een volledig politioneel onderzoek. Alle personen, van den chef tot de oude huisbewaarster, zijn aan een

scherp verhoor onderworpen, doch het gelukte niet onder hen den dader te vinden. Men zocht naar sporen op den vloer en aan de brandkast, doch in de eerste plaats verloor dit grootendeels zijn waarde, omdat er reeds verschillende personen eenige uren verkeerd hadden en bovendien vond men bij het slot alleen vingerafdrukken van den boekhouder. Begrijpelijkwijze betoogde deze, dat hij iederen dag vele malen daar wezen moet, doch steeds in tegenwoordigheid van den chef. Daar er evenwel geen persoon beter in de gelegenheid was om fraude te plegen dan de boekhouder en mogelijk ook om aan haar werk een air van activiteit te geven, ging de politie er toe over, den boekhouder in arrest te stellen.

Nu zal je beweren: als de man onschuldig is, zal zulks wel spoedig blijken; maar ik weet, dat, wanneer op iemand de verdenking eenmaal komt te rusten, talloze personen komen aandragen met getuigenissen om hem te bezwaren. Zoo is het ook hier gegaan. De jongste bediende is gaan verklaren, dat de boekhouder het kantoor verliet met een tasch onder den arm, iets wat slechts zelden of nooit voorkwam, daar nimmer eenige werkzaamheden thuis door hem verricht behoeften te worden. Een andere bediende weet zich nu te herinneren, dat de verdachte in de afgelopen weken de sleutels der brandkast vaak nauwkeurig bekeek, als hij ze 's morgens van den chef ontving. De huisbewaarster verklaart, dat hij in de afgelopen maand tweemaal 's avonds is teruggekomen. Meen nu niet, dat al die mensen den boekhouder vijandig gezind zijn, of den wensch hebben, hem zwart te maken, maar mijn ervaring leert mij, dat dergelijke verklaringen dikwijls gestimuleerd worden door de

eindeloze ondervragingen der rechercheambtenaren. Het is hun niet kwalijk te nemen. Zij bevinden zich voor een moeilijk geval. Was er geweld te constateeren geweest, waren er bijvoorbeeld sporen, dat de kast geforceerd was, dan zou er aanleiding bestaan verder te zoeken; doch nu meent men den dader in het kantoorgebouw te moeten vinden.

De huisbewaarster is een oude vrouw, die ook aan een scherp verhoor onderworpen werd, doch daar de politie geen enkele verklaring van betekenis van haar verkreeg en zij bovendien iemand van matige levenswijze, gebrekkige gezondheid en geheel zonder familie is, werd de verdenking van haar afgewenteld, maar werd daardoor des te sterker tegen den boekhouder, om wien zich het net van ware of verdichte bewijzen op de manier zooals ik je reeds vertelde, steeds nauwer weeft.

Zijn vrouw wil nu, dat ik den dader opspoor.”

„Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. De dader zal niet gauw te vinden zijn. Immers anders had de politie hem reeds lang gevat.”

„Denk dat niet. Herhaalde malen is het mij gelukt een misdadiger op het spoor te komen, die door de politie reeds voor onvindbaar verklaard was. Volgens mij letten zij niet genoeg op kleinigheden en pluizen zij de mogelijkheden, die iedere kleine aanwijzing geeft, niet voldoende uit.”

„Dan kan je toch stellig niet op veel medewerking harerzijds rekenen. Ik vermoed, dat ze jaloersch wordt op je succes.”

„Integendeel kan ik je zeggen, dat ik steeds op haar steun rekenen kan. Begrijp toch goed, dat ik er steeds op sta, dat mijn naam zoo min mogelijk genoemd wordt. Alle eer is dus voor de politionele autoriteiten, die de zaak „geleid” hebben. Het is ongetwijfeld streelend voor de eierzucht in dagbladen geprezen te worden; ten deele is er wellicht ook een goede reclame-zijde aan, maar vergeet niet, dat ik mijn werk in stilte moet uitvoeren en wanneer ik een zeer bekende persoonlijkheid zou worden, was het ongeluk niet te overzien; bij iedere volgende gelegenheid zou het mij meer moeite kosten op de kritieke momenten onbekend te blijven.”

„En hoe denk je de zaak nu te beginnen?”

„Kijk eens hier. Vrij zeker treft dien boekhouder geen schuld. Hoewel comédie-spel van zijn vrouw natuurlijk niet uitgesloten is en de kans bestaat dat — ingeval haar man werkelijk schuldig is, doch dat geen voldoende bewijzen te leveren zijn — zij haar verzoek aan mij, om meer klaarheid in het geval te brengen, tot zijn verlichting meedeelt, meen ik op het oogenblik reeds vrij zeker te kunnen zeggen, dat de politie den verkeerde te pakken heeft. Ga vanmiddag maar eens met mij mee.”

Onze eerste gang was naar het politie-bureau, waar Ronald dadelijk bij den commissaris werd toegelaten, die hem als een goeden vriend begroette. De man zat feitelijk met zijn handen in het haar en aanvaardde daarom de hulp, die hem geboden werd, gaarne, temeer daar hij van discretie verzekerd kon zijn.

Zeer breedspakig somde hij de resultaten van het onderzoek op, die overeenstemden met wat de vrouw van den boekhouder had verteld. Waar hij

*Kinderkopjes, gouden lokjes,
Mooie snoetjes, frissche toetjes,
En een lachend oogenpaar
Kijken helder, rein en klaar;
Zijn meer dan duizend schatten waard,
Grootste rijkdom op deez' aard.*

G. Terlingen

Allemaal werken ze mee, ook de kinderen, die den kruiwagen volscheppen.

Uit het Schippersleven

Het jongste kind kijkt belangstellend toe uit het roefje op het achterdek.

Uit
et Schippersleven

terwijl de zandschipper zelf, de vader, als sterke man, voor het transport zorgt.

waar na afloop van de dagtaak een gezellig praatje wordt gehouden met buurvrouw.

vooral de aandacht op vestigde, was, dat de chef uitdrukkelijk had verklaard, dat hij tegenwoordig was bij het openen en sluiten der brandkast, die zoodanig geplaatst was, dat hij uit zijn privé-kantoor er steeds oog op kon houden door de deur, die toegang gaf tot het lokaal, waar het personeel werkte. Deze deur was in den regel open. Wanneer hij eens een onderhoud had, dat het personeel niet hooren mocht, sloot hij eerst de kast en dan de deur. De kast was niet meer open, dan strikt noodzakelijk was en de sleutels had hij meestal in den zak of op zijn schrijftafel liggen.

Toen wij weder op straat stonden en mijn vriend mij voorstelde nu eens naar het bewuste kantoor te gaan, kon ik mij niet weerhouden te zeggen: „Maar je zult er niet veel wijzer worden. Je hoort steeds hetzelfde verhaal.”

„Daar heb je gelijk aan. Maar ik laat iedereen maar praten. Zoo bemerk ik heel wat. De commissaris is gewoonlijk een zeer kalme en zelfbewuste man. Nu was hij gejaagd en hij sprak druk. Daaruit besluit ik, dat hij zelf inziet, dat hij niet op het rechte spoor is.”

Bij het binnentreden van het kantoorgebouw vroegen wij een kantoorbediende, die juist in het koffie-uurtje nog even een luchtje wilde scheppen, waar het privé kantoor was, doch toen hij zich omwende, om het ons te zeggen, zag hij de huishoudster de trap opgaan en sprak hij: „Volgt u die vrouw maar, dan komt u er vanzelf.” Wij volgden dien raad op en liepen de vrouw na, wie wij verzochten, ons aan te dienen. De deur van het privé kantoor stond open. De argus-oogen van Ronald gingen zoekend rond. Het scheen de gewoonte te zijn, dat de chef zich 's middags een eenvoudige lunch liet bereiden door de huisbewaarster en dat zij juist bezig was een klein tafeltje, dat in een hoek van het vertrek stond, weer af te ruimen. Naast dat tafeltje in een gemakkelijken stoel zat de chef met den rug naar ons toe. Toen zag ik, dat Ronald een oogenblik de oogen wijd open sperde: hij zag iets van belang. Dadelijk kreeg zijn gelaat weer de gewone, ietwat onverschillige uitdrukking. Ik keek in dezelfde richting en zag een bosje van drie sleutels liggen op de schrijftafel.

Deze waarnemingen hadden slechts enkele oogenblikken geduurd, want toen vroeg de vrouw aan den chef of hij ons kon ontvangen. Hij sprong overeind en zag ons reeds in de gang staan. Hij sprak, nadat hij op Ronald's visite-kaartje had gekeken: „Komt u binnen, heeren; ik hield juist een kleine siësta; dat heeft men op mijn leeftijd wel eens nodig.”

Weer kregen we hetzelfde verhaal te hooren. Hij had den boekhouder steeds vertrouwd en deze had tot dusverre nooit dat vertrouwen misbruikt, hij was ijverig en correct. „Maar ja, mijnheer, hij is toch de eenige persoon, die het gedaan kan hebben. Ik voor mij geloof, dat het geld er reeds uit was, voor wij de kast sloten.”

Ronald liet hem uitspreken, deed toen een paar vragen betreffende het overige personeel en zei tenslotte: „Die huisbewaarster heeft geen familie, niet waar; doch heeft zij geen kennissen, waarmee zij omgang heeft?”

„Ja, om de twee of drie weken gaat zij wel eens naar een vriendin, met wie zij in haar jeugd samen gediend heeft. Dat is een oude stakker, die zelden of nooit haar huis verlaat, omdat zij bijna niet meer loopen kan. Het is natuurlijk al te dwaas, om in die richting iets te willen vinden.”

„Daar hebt u gelijk aan,” merkte Ronald droogjes op, terwijl hij opstond, den chef voor zijn onderhoud dankte en met mij het vertrek verliet.

Op straat gekomen zeide Ronald tot mij: „Beste vriend, de zaak is voor mij in een zoodanig stadium gekomen, dat ik het noodzakelijk acht je naar huis te sturen.

Zoodra ik je weer mede kan nemen zal ik je waarschuwen.”

Twee dagen gingen voorbij, zonder dat ik Ronald te zien kreeg, doch toen ik op den derden dag 's morgens aan mijn ontbijt zat, bracht de meid mij een briefje waarin stond, dat ik dien morgen omstreeks tien uur de courant moest gaan zitten lezen op de bank, die zich bevond bij het grasperk op het X-plein.

Een vreemde opdracht voorwaar! Enfin, mijn vriend zou er wel een bedoeling mee hebben. Ik was op den vastgestelden tijd aanwezig. Toen ik een kwartier daar gezeten had, vroeg ik mezelf af, wat dit toch te beduiden had. Er was niets bijzonders te zien. Op den hoek was een bankgebouw. Zou dat er iets mee te maken hebben? Ik raakte aan het mijmeren en lette goed op wat onmiddellijk om mij heen gebeurde. Peinzend volgden mijn oogen den glazenwasscher, die op een van de bovenverdiepingen heel rustig van raam tot raam krom en zijn werk verrichtte. Zoo'n man had geen zweempje last van duizeligheid. Kijk, daar ging hij de ladder af; nu was hij weer op den begane grond en greep een emmer schoon water; daarna verzette hij de

ladder en zou juist weer naar boven gaan, toen plotseling vier politieagenten bij hem stonden, hem aangrepen en boeiden. Nog voor ik goed gezien had, kwam een auto aanrijden, stopte; de glazenwasscher werd erin gezet en voort ging het.

Ik stond perplex. Ik begreep, dat Ronald den glazenwasscher liet arresteeren in verband met den diefstal, maar hoe kwam hij daar toe? Langzaam ging ik huiswaarts en vroeg of mijn gastheer reeds teruggekeerd was. Hij was er nog niet. Hij bleef den heelen middag weg. Eindelijk tegen zes uur kwam hij opdagen. Ik bestormde hem met vragen. Zijn eenig antwoord was: „Ik ga mij nu even scheren. Na het diner zal ik je wel meer vertellen.” Weg was hij.

Zij die besproken worden!

LORD ROBERT CECIL,

de Engelsche minister zonder portefeuille, die in het ministerie den Volkenbond vertegenwoordigt en als vredesapostel groote verdiensten heeft. heeft deze week, vooral in Engeland weer veel van zich doen spreken door een uitlating in het Hoogerhuis, naar aanleiding van een voorstel van Lord Weis, die een conferentie wenschte tusschen werkgevers en werknemers, ter bespreking van den huidige toestand der industrie. Lord Cecil begroette dit denkbeeld namens de Regeering met vreugde en gaf als zijn meening te kennen, dat het gemeenschapsgevoel slechts kan worden aangekweekt, door de arbeiders te laten deelen, niet alleen in de winst of zelfs het kapitaal, maar ook in de algemeene leiding der industrieën.

Daar hoorde ik, dat er iets in de brievenbus gedaan werd; ik ging erheen. Het was het avondblad; ik sloeg het open en mijn oog viel dadelijk op een bericht, waarboven in groote letters stond: Diefstal bij de firma B. opgehelderd. De daders gearresteerd. Het geld nog grootendeels aanwezig. Boekhouder onschuldig.

Het bericht zelf vermeldde, dat dank zij het doortastend optreden der politie onder leiding van den commissaris K. het spoor gevonden was. De naam Ronald kwam er niet in voor.

's Avonds sprak mijn vriend: „Nu zal ik jou eens vlug vertellen, hoe ik dat uitgezocht heb. Het was heusch erg eenvoudig. Je hebt misschien de sleutels op tafel zien liggen in het privé-kantoor. Welnu, als de chef een dutje deed, was het voor de huisbewaarster, die de tafel afruimde, gemakkelijk genoeg even de sleutels mee te nemen en bij haar volgende binnenkomst weer neer te leggen. In dien tusschentijd konden er wasafdrucken van de sleutels gemaakt worden.

Ik heb mij toen op de hoogte gesteld van den naam en het adres van die vriendin, die een weduwe was. Door het bevolkingsregister te raadplegen kwam ik er achter, dat zij een zoon had, die glazenwasscher was bij een groote onderneming alhier. Op het kantoor van die glazenwasscherij hoorde ik, welke wijk van de stad zijn arbeidsterrein was en uit de abonnementslijsten bleek, dat hij wekelijks bij de firma B. de ramen lapte. Ook kon men mij zeggen,

dat hij er dien dag juist zou werken. Ik ben toen naar de firma B. gegaan en heb, terwijl ik op straat stond, geconstateerd, dat de glazenwasscher zonder een emmer mee te nemen geruimen tijd binnen vertoefde. Hoewel dit mij nog geen zekerheid gaf, werd mijn vermoeden toen reeds sterker, dat ik op het goede spoor was. Gaarne had ik toen terstond een huiszoeking bij hem gedaan; doch toen ik den commissaris opbelde om assistentie, wenschte deze tot den volgenden morgen te wachten. Ik denk, dat hij vrees had voor een tweede arrestatie, die even weinig licht gaf als de eerste.

Vanmorgen om acht uur kreeg ik twee agenten mee. In de woning gekomen viel mijn oog dadelijk op een bankschroefje, dat in den hoek van de keuken stond. In een van de kastjes vond ik in een sigarenkistje, een kluit was, vier nieuwe sleutels, waarvan er een gebroken was en die alle de duidelijkste sporen droegen, dat er op geijld was. Hoe wij verder ook zochten, geld konden wij nergens vinden. Doch mijn vermoeden was zekerheid geworden. Eerst belde ik de glazenwasscherij op om te weten te komen, waar ik den glazenwasscher thans kon vinden, daarna deelde ik den commissaris den gang van zaken mee en verzocht hem om nog vier man. De eerste twee had ik in de woning achter gelaten om te voorkomen, dat een der huisgenooten den boel kon bederven. Tevens verzocht ik hem een huiszoeking te willen doen verrichten bij de weduwe, die de vriendin was van de huisbewaarster en ten derde verzocht ik hem de laatstgenoemde te doen arresteeren. De commissaris heeft al die zaken inderdaad schitterend verricht; ik kan niet anders zeggen, dan dat de politie zeer actief geweest is.

Zoo kwam het dat hedenmorgen ongeveer tegelijkertijd twee arrestaties en een huiszoeking plaats hadden. De feitelijke dader was een slimme vos. Hij hield vol onschuldig te zijn. Deze houding had hem kunnen redden, want de huiszoeking bij zijn moeder had geen resultaat opgeleverd.

Maar de huisbewaarster viel gauw door de mand. Het was uit den aard der zaak een goede, oude ziel, die haar heele leven gesloofd had om wat geld voor haar ouden dag bijeen te krijgen. Daarvoor had zij op advies van haar vroegeren patroon Russische effecten gekocht, die na den oorlog alle waarde verloren hadden. Haar kalmen ouden dag zag zij vervliegen en de droefheid daarover maakte haar vatbaar voor de plannen, die haar voorgespiegeld werden. Zij duidde de plaats aan, waar het geld te vinden was en vertelde tevens, dat afgesproken was om niets buitensporigs te doen, dat de aandacht op de daders kon vestigen. Eerst over eenige maanden zou men het geld gebruiken.

Toen de man hoorde, dat het geld gevonden was, kon hij natuurlijk niet meer volhouden en zoo kon het avondblad ons nog melden, dat alle medeplichtigen bekend hadden.

Het heeft weken geduurd eer de sleutels in orde waren. Herhaaldelijk heeft hij ze geprobeerd en eenmaal zelfs nog met het origineel vergeleken. 's Avonds kwam hij, maakte de kast open, nam het geld er uit, had ruimschoots den tijd om alle sporen uit te wisschen en zou waarschijnlijk nimmer gepakt zijn, als het toeval niet gewild had, dat wij juist op het oogenblik op het kantoor kwamen, dat de sleutels half onbewaakt lagen.”

HELAAS!

„Helaas!” zei Tom en zuchtte zwaar, „Nu is de kans voorbij.

Voor vijf jaar reeds bemind! ik haar En, naar 'k geloof, zij mij.

Maar 'k dorst mijn hart niet bloot te leggen, En nu is zij getrouwd, hoor 'k zeggen.” — „Zoo,” sprak zijn vriend, „ik wou wel, dat Je liefde zij verklaard haar hadt.

Dan was wellicht gelukkig jij ...En ik nog vrij!”

TROUWHARTIGE CRITIEK

Keizer Jozef II van Oostenrijk had eene schoone basstem, waarvoor hij zelf somtijds een lied of eene aria componeerde; in den kring zijner vrouwen droeg hij die compositie dan wel voor.

Eens had hij eene groote en moeilijke aria gecomponeerd, die in eene Italiaansche opera zou worden gevoegd, welke in zijn eigen theater in Schönbrunn ten gehoor zou gebracht worden. Zorgvuldig had hij verzwezen, dat hij de componist was; toch was het bekend geworden, want een ander, die het wist, had het geheim niet voor zich kunnen houden. Geen wonder, dat zoowel den componist als den zanger een stormachtig applaus ten deel viel. Toen de opera ten einde was, vroeg de Keizer aan Mozart, wat die er van dacht.

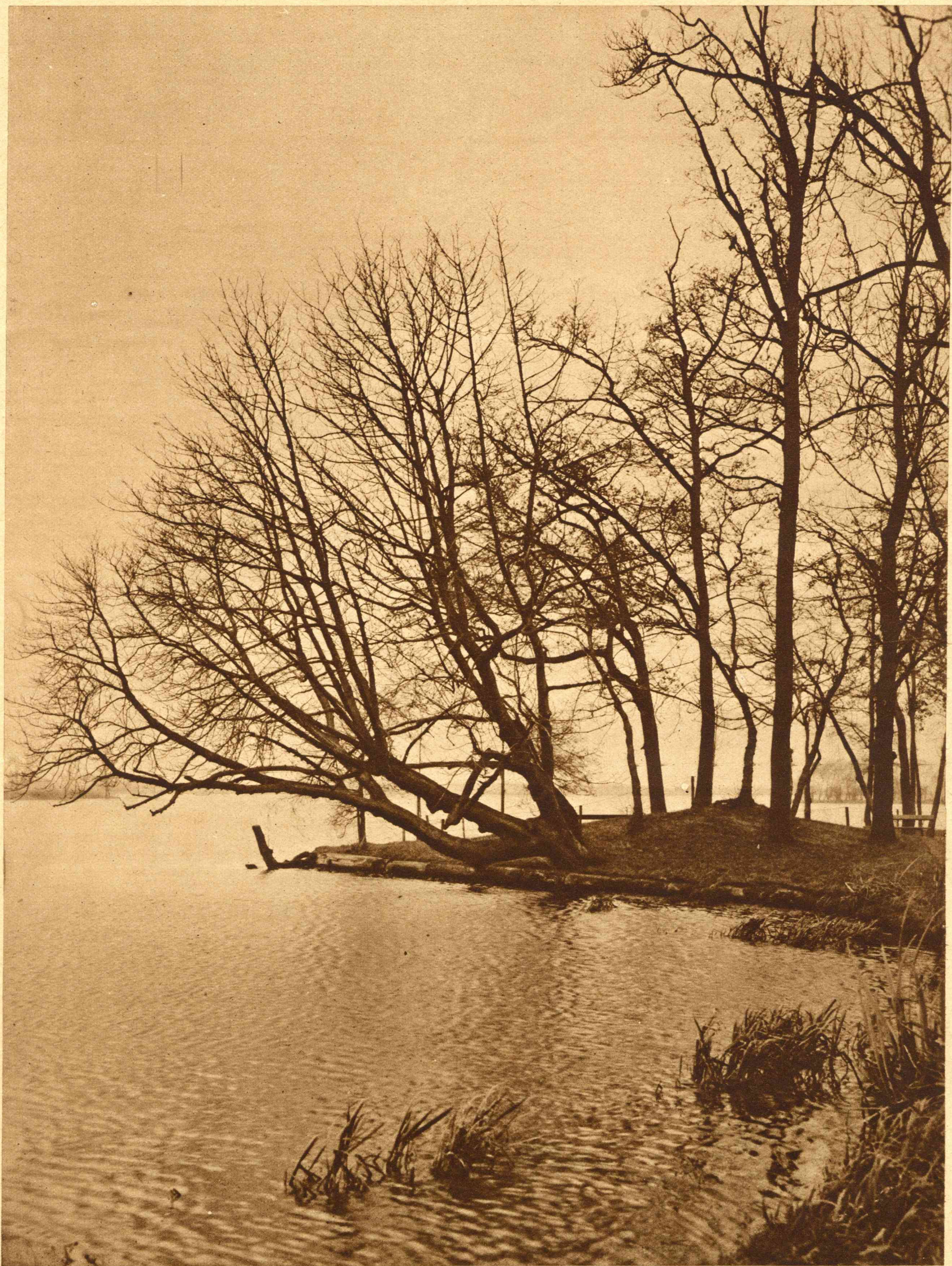
„Majesteit,” gaf deze trouwhartig ten antwoord, „die aria is wel goed, maar degene die haar gemaakt heeft, is toch nog duizendmaal beter.”

Beverwijk, gezien van den bekenden Wijker toren. Links op den achtergrond de Agathakerk, en daarnaast de fabrieken aan „De Pijp”.

BEVERWIJK

Links op den voorgrond de parochiale jongensschool aan de Hobbestraat; in den rechter benedenhoek: een kijkje in de Koningstraat.

De mooi gevormde boomgroep, die, geheel naakt en kaal nu, het fijne netwerk van zijn veelstrengelige vertakking toont tegen grauwe lucht, omgeven door 't levendig wind-bewogen waterlak, geeft ons behalve de onmiddellijke sensatie van een kouden winterdag bovendien

Winterstemming in het Park

zuiver de stemming weer, die onze winterlandschappen, wanneer ze vrij blijven van sneeuw en ijs, kenmerkt, een stemming van doodsche rust en strenge soberheid niet alleen, maar ook van nobele kracht, die reeds de belofte inhoudt van kiemend leven en hernieuwde weelde

Het elftal van Ajax, dat Zondag j.l. Blauw Wit in het Stadion met 1-0 versloeg. Achterste rij van links naar rechts: Schetters, Andriessen Sr., Andriessen Jr., De Boer, Martens, Couton. Voorste rij van links naar rechts: Hamel, Volkers, Hordijk, Iseger en Twelker.

Moment uit den wedstrijd Blauw Wit—Ajax. De Boer, de Ajaxdoelverdediger in actie.

Sport van Zondag

Blauw-Wit—Ajax 0—1! De groote strijd is gestreden.

't Had een internationale ontmoeting kunnen zijn, zoo zag Zondag j.l. het Amsterdamsche Stadion er tegen tweeën uit. Slechts de lijst van officieel genoodigden en de muziek ontbraken. Naar ruwe schatting waren er ruim 25000 toeschouwers, hetgeen ongetwijfeld een record aantal is bij een competitiewedstrijd in Nederland. En van deze 25000 aanwezigen hebben er zich minstens 20000, — alle hygiënische voorschriften in deze dagen van griep ten spijt — de keelen bijkans schor geschreeuwd, tot heil van de kasteleins in den omtrek van den Amstelveenschen Weg die met de verschrompelde Blauw-Wit en Ajax-keelen wel raad wisten.

De uitslag zegt voldoende dat de wedstrijd uitermate spannend is geweest. Meer spannend dan fraai zelfs durven wij beweren. Deze plaatselijke ontmoeting was er één zooals er zoo vaak worden gespeeld. Van de spanning kan men vooruit vrijwel verzekerd zijn doch de spelkwaliteit wordt dan nogal eens de dupe van de factoren, welke tot die spanning leiden.

Dit was Zondag j.l. bij Blauw-Wit—Ajax ook het geval. Aanvankelijk speelde de zenuwen den heeren blijkbaar parten en werd daardoor het enthousiaste harde werken niet altijd op een even oordeelkundige wijze ten uitvoer gebracht, terwijl men later weer wat teveel aandacht aan de stevigte van elkanders body schonk, wat ook het spel al weer niet ten goede kwam. Doch alles bijeen genomen

heeft de talrijke menigte toch kunnen genieten van een goeden wedstrijd, waarin snelheid en enthousiasme den boventoon voerden.

Dat Ajax technisch iets beter zou spelen dan de zebra's, was vooruit te verwachten.

Het spel der Meerbewoners is technisch beter onderlegd, doch tegen een elftal als dat van Blauw-Wit gebeurt het maar al te vaak dat de techniek het loodje moet leggen. Ditmaal is dit niet geschied, doch wanneer de uitslag andersom was geweest had men evenmin van een onverdiende Blauw-Wit overwinning mogen spreken.

Intusschen heeft het eerste treffen tusschen beide rivalen plaats gehad en zien we belangstellend uit naar de reprise aan den Middenweg. Of er dan echter voor beide partijen nog evenveel op het spel zal staan valt ernstig te betwijfelen. Blauw-Wit's achterstand is thans wel wat groot geworden en

Het Blauw Wit-elftal. Staande van links naar rechts: v. Asselt, Schindeler, Buthfer. Knielend van links naar rechts: Damman, Garritsen, v. Dordt. Voorste rij van links naar rechts: Gerritsen, Dorenbos, Smit, v. d. Voorn en Homburg.

het is de vraag of de zebra's er alsnog in zullen slagen het verloren terrein te herwinnen. Voorloopig strijden Ajax en Stormvogels om de eer. Ook bij de IJmuidenaren is het meenens, hetgeen zij Zondag j.l. bewezen door met 3—1 in Den Haag van V.U.C. te winnen; een taak, welke eenvoudiger schijnt dan ze in werkelijkheid is.

Spartaan is uit Rotterdam van een koude kermis teruggekomen. Met niet minder dan 11—1 werden de Amsterdammers geklopt. Voorwaar een zeer smadelijke nederlaag. Het moet geweldig gerammeld hebben in de rood-witte ploeg, want hoewel wij van de productiviteit van een in vorm zijn Feijenoord ten volle overtuigd zijn, is een dergelijke score toch wel wat al te bar. Temeer opvallend zijn de in deze ontmoeting tegen Spartaan gemaakte 11 doelpunten, wanneer men nagaat dat de roodbroeken-achterhoede zich in de vorige 9 wedstrijden slechts 15 maal had laten passeeren.

In de 2e klasse A geschiedde iets dat de perken van berekening nog veel erger te buiten ging. Daar won het vrij zwakke V.V.A. met 16—2, zeggen en schrijve zestien—twee, van Helder. Op 't moment dat we dit schrijven zijn ons geen nadere bijzonderheden hieromtrent bekend en het is hier trouwens niet de plaats daar veel aandacht aan te schenken. Er moet echter toch wel iets niet in den haak zijn geweest bij deze ontmoeting. Het Engelsche reisje van de Heldersche club schijnt wel een bijzonder negatieve uitwerking te hebben gehad. Met dit al heeft V.V.A. beslag gelegd op twee kostbare puntjes, en is de positie van Helder er niet beter op geworden.

Het elftal der oud-internationalen, dat ook nu weer op Nieuwjaarsdag tegen H.F.C. uitkwam en met 3—2 verloor. Van links naar rechts: W. Buitenweg, Dr. J. Thomée, J. Bulder, Sissingh, Mac Neill, M. Houtkoper, Snoeck Hurgronje, Glenewinkel Kamperdijk, Ir. G. Bouwmeester, D. Latsy en L. Bosschart.

In aansluiting op de reeds enkele weken geleden gepubliceerde foto van Amsterdam bij avond geven wij op deze bladzijden nog een tweetal dergelijke kiekjes, die 't eigenaardige schoon

AMSTERDAM BIJ AVOND

onzer stad zoo bijzonder doen uitkomen. Boven: Het Rembrandtplein, met in 't midden de Utrechtse straat; beneden: Amsterdamsche gracht (Lijnbaansgracht) met woonschepen op een mistigen avond.

Gemengd Nieuws

Huldiging van den heer H. W. Hofmeester naar aanleiding van zijn 25-jarig directeurschap der Harmonie „Crescendo”, in de gemeentelijke Concertzaal te Haarlem. Aan de tafel zittend, vóór het bloemstuk, de heer Hofmeester en naast hem zijn echtgenoot en zijn zoon.

Groepfoto van de Zangveren. „St. Cecilia”, genomen in de kleinezaal van het gemeentelijke Concertgebouw te Haarlem.

Het traditionele Nieuwjaarwenschen der kinderen op het eiland Marken heeft natuurlijk ook dit jaar weer plaats gehad. In groepen trokken zij het eiland rond om de bureu te gaan gelukwenschen. Hierboven de bekende Sijtje Boes in haar museum in afwachting van de komst der kinderen.

Hiernaast in ovaal: En toen eindelijk de kleuters verschenen, werden ze door Sijtje getraakteerd op koek en kregen ze van haar een „voorzetje” (een lapje stof, zooals de Marker vrouwen en meisjes dat op de borst dragen).

Bij den winkelier is het een vaste gewoonte, dat de kinderen, wanneer zij op Nieuwjaarsdag komen „wenschen”, een plaat cadeau krijgen. Aardig komt op deze foto het verschil uit van de kleding der jongens, naar gelang van hun leeftijd. Midden op de foto, met de hand aan den neus, een jongen boven de 7 jaar en daarnaast, met hangend haar, het bovenlichaam als meisje gekleed, een zes-jarige jongen en in den winkel, nog even zichtbaar, een 4-jarige jongen, geheel als meisje gekleed, met rokjes aan.

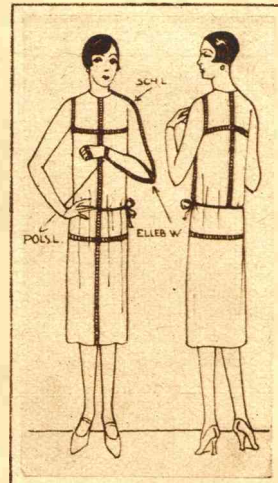

Aan wie behoort het eiland Labrador? Een interessante procedure. Thans is te Londen voor den Privy Council een weinig voorkomend proces gaande, n.l. om het eigendomsrecht van het eiland Labrador, hetwelk, naar men aanneemt, een waarde aan land heeft van dertig miljoen dollar. Onze vroegere stadgenoot (Amsterdammer) Isaac de la Penha, chasan en rabbi van de Sephardisch Isr. gemeente te Montreal, heeft mede namens zijn drie zusters thans deze vordering ingesteld. Deze aanspraken zijn gebaseerd op een akte van 1 November 1697, waarbij de koning-stadhouder Willem III aan den Rotterdamschen Koopman Jozef de la Penha (het stuk spreekt van Penja, overe inkomstig de uitspraak) het eiland ten geschenke heeft gegeven. Deze had den vorst van een wissel verdringsdood gered. Doch nu er tusschen Canada en New Foundland een rechtsstrijd ontbrand is over den eigendom van Labrador, heeft Rev. de la Penha, hierboven afgebeeld, hierin aanleiding gevonden, voor zich en zijn familie als nakomelingen der oorspronkelijke rechthebbers op te komen.

Het echtpaar A. Middelkamp-Bakker te Kolhorn, dat den 11den Januari a. s. zijn 55-jarig huwelijksfeest viert.

De Vrouw en haar Rijk

BERICHT — Wij stellen onze lezers in de gelegenheid, van onze mode-ontwerpen naar maat geknipte patronen te betrekken tegen zeer matigen prijs. Men neme daarvoor nauwkeurig de maat op de volgende wijze. Voordat men de maat gaat nemen, bindt men een bandje om de taille, waardoor men de juiste lengte van voor-, zij- en ruglengte af kan meten. Bovenwijdte. De gehele bovenwijdte wordt genomen over het breedst van den rug (volg het voorbeeld.) De Taillewijdte. De taillewijdte wordt genomen strak om de taille. Heupwijdte. De heupwijdte wordt genomen 15 c.M. onder de taille, vooral niet te strak. Voorlengte. De voorlengte wordt genomen vanuit den hals tot het bandje. Zijlengte. De zijlengte wordt genomen vanuit het oksel tot het bandje. Ruglengte. De ruglengte wordt genomen vanuit den rugwervel tot het bandje. Schouder-, elleboog- en polslengte, waarbij men steeds den centimeter bij den hals laat liggen (volg voorb.). Elleboogwijdte. Hierbij houdt men den arm gebogen, daar anders de mouw te nauw zou kunnen worden. Polswijdte. Vuistwijdte. Armsgatwijdte. Heele lengte. De gehele lengte van japon of mantel wordt vanuit den hals gemeten. Met het maatnemen gelieve men nauwkeurig op het voorbeeld te letten. De maten gelieve men bij bestelling van een patroon met het nummer van het gewenschte model duidelijk op te geven aan „Het Patronen kantoor”. Postbus no. 1. Haarlem, onder bijvoeging van het bepaalde bedrag in postzegels. Men verwijze daarbij naar den naam van dit blad. Binnen enkele dagen volgt dan franco toezending van het patroon. Nr. 84 f 0.90, nr. 85. japon f 0.90, mantel f 0.85, nr. 86 f 1.—, nr. 87 f 1.—, nr. 88 f 1.10, nr. 89 f 0.95.

VOOR DEN WINTER.

No. 84. Een overblousende mantel van velours-royal, waarvan de mouwen in raglan model zijn geknipt. De garnering bestaat uit een grooten kraag, manchetten en breeden bont-rand onderaan van gekruld, grijs bont.

No. 85. Wijde raglan mantel van zwaar velours de laine, welke gegarneerd wordt door kraag, manchetten en lange revers van zibeline.

No. 85 a. De japon is van beige travers. Een zijden galon vormt kraag, sluitbies, manchetten en strik op den linker schouder. Een breede ceintuur van peau de suède voltooit het toilet.

No. 86 is een japon van mispelkleurige popeline. De mouwen zijn nauwsluitend en eindigen op een smal manchetje van witte crêpe de chine. De kraag, welke open en gesloten gedragen kan worden, is gevoerd met witte crêpe de chine.

No. 87. Zeer chic opgevatte

mantel van beige velours de laine, gegarneerd met grooten kraag, manchetten en breeden band van zibeline. Een breede ceintuur van bewerkt leer geeft dezen mantel een bijzonder cachet.

No. 88. Een zeer moderne japon, met losse „bolero” beide van donkerblauwe rips. Het rokje is in vorm geknipt en evenals de bolero omboord met zijden tres. Deze laatste heeft geen kraag doch wordt gegarneerd door den kraag van de wit zijden blouse, welke

hierbij gedragen wordt. De verdere garnering bestaat uit een zwart zijden Cavalière en een breede lak-ceintuur.

No. 89 is een „Robe-manteau” van hazelnootkleurig amazone laken, welke met biberette bont is gegarneerd. De puntmotieven op het rokje worden door middel van zijden tres verkregen, zoo ook het vestje, dat, wanneer de kraag open gedragen wordt, zichtbaar is. Een peau de suède ceintuur in de kleur van het bont zal op deze robe bijzonder voldoen.

EEN EN ANDER OVER „ARTISJOKKEN”.

In een vorig nummer vestigde ik de aandacht op „aubergines” voornamelijk omdat ze zooveel voor de winkelramen te zien zijn. Maar niet alleen viel mijn aandacht op „aubergines”, toen ik door de straten onzer stad wandelde, eveneens op „Artisjokken”. Hoewel dit geen dagelijksch gerecht is, ben ik overtuigd, dat bij vele lezers de gedachte opgekomen is bij 't zien van deze vruchten: 'k zou niet weten, hoe ze bereid moesten worden. En dit niet-weten is oorzaak, dat velen nooit genoemd gerecht in huis gehad hebben. 't Is een fijn ge-

recht, dat bij uitgebreidere, feestelijke maaltijden als tusschen schotel gegeven kan worden.

ARTISJOKKEN MET MOUSSELINE SAUS.

- 2 artisjokken (grootte).
- Zout.
- 60 gr. boter.
- 20 gr. bloem.
- 3 à 4 d.L. artisjokkenwater.
- 2 eierdooiers.
- Wat room.
- 2 eiwitten.
- Citroensap.
- Zout.
- Peper.

Bereiding: Ontdoe de artisjokken van de punten der bladeren, snijd den

steel bij den stonk af en kook de artisjokken in water met zout, gedurende 1½ à 2 uur. Neem ze met een schuimspaan uit het nat, laat ze uitlekken en plaats ze op een schaal.

Presenteer er Mousseline-saus bij.

Mousseline saus:

Roer 35 gram van de boter met de bloem tot een gladde massa, vroeg er langzamerhand steeds roerende het artisjokken-nat bij en laat de saus 5 à 10 minuten doorkoken. Maak de saus op smaak af met wat room, een weinig citroensap, zout en peper. Klop er vóór het opdoen de rest der boter bij kleine klontjes door, maar zorg, dat de

boter niet uitsmelt. Voeg de warme massa voorzichtig, goed roerende bij de eierdooiers en vermeng de saus luchtig met stijfgeslagen eiwit.

ARTISJOKKENBODEMS MET WITTE WIJNSAUS.

- 6 artisjokken.
- Zout.
- 25 gr. bloem.
- 30 gr. boter.
- 2 d.L. artisjokkennat.
- Beetje room.
- 1 d.L. witte wijn (Graves).
- Sap van ½ citroen.
- Peper.
- 1 eierdooier.
- Bereiding: Schil de grootte artisjokken

af, zoodat alleen het binnenste (fond) overblijft of gebruik een blik fonds d'artichauds ervoor.

Kook de versche fonds d'artichauds gaar in water met zout, gedurende 1½ uur. (Die uit blik zijn gaar en kunnen eenvoudig afgegoten worden).

Roer boter en bloem tot een gladde massa, voeg hierbij steeds roerende het artisjokken-nat en laat de saus gaarkoken gedurende 10 minuten. Maak de saus op smaak af met wat room, 1 d.L. witten wijn (Graves), 't sap van ½ citroen,

WOLLEN KINDERJASJES, MUTSJES EN SJAALS
KUNNEN GEREGLD GEWASSCHEN WORDEN
EN MOOI BLIJVEN MITS U DIT DOET MET

LUX

DE LEVER'S ZEEP MIJ., VLAARDINGEN

L300-27

peper en zout. Stoof in deze saus de fonds d'artichauds gedurende ongeveer 20 minuten.

Doel de fonds op een verwarmden schotel, maak de saus voorzichtig af met 'n eierdooier en giet de saus over de groenten.

ARTISJOKKEN MET WITTE SAUS.

6 artisjokken.
1 keelzwezerik.
25 gr. bloem.
30 gr. boter.
2½ d.L. bouillon van den zwezerik.
Peterselie.
Foelie.
Laurierblad.
Ui.
Zout.
Citroensap.
Truffels.
12-16 fleurons.
Een beetje witten wijn.
1 eierdooier.

Bereiding :
Schil de groote artisjokken af, zoodat alleen 't binnenste (fond) overblijft en kook dit gaar in water met zout gedurende 1½ uur.

Wasch in dien tijd den zwezerik, blancheer dien, dat wil zeggen, zet hem op met koud water, breng hem aan den kook, giet hem dan af en zet hem opnieuw op met koud water. Voeg dan de kruiden toe als : zout, paar takjes peterselie, foelie, paar grove stukken ui, laurierblad en kook hem gaar.

Verwarm roerende boter en bloem tot een gladde massa, voeg er langzamerhand, steeds roerende bouillon van den zwezerik bij en laat de saus gedurende ongeveer 10 minuten doorkoken ; maak de saus af met een paar druppeltjes citroensap en laat in deze saus de fonds d'artichauds stoven.

Neem van den zwezerik het vet en de vellen af en snijd hem in nette plakken.

Dien de fonds op op een verwarmden vleeschschotel, leg op elke fond een plak zwezerik en hierop een schijfje truffel.

Maak de saus af met witten wijn en een eidooier en giet deze over de fonds.

GEVULDE ARTISJOKKEN.

6 artisjokken, 1 ons kalfsgehakt, Peterselie, Boter, 2 tomaten, Zout.

Bereiding :
Schil de artisjokken af, zoodat alleen 't binnenste (fond) overblijft en kook dit gaar in water met zout gedurende 1½ uur.

Maak het gehakt aan met wat zout, peper, noot en fijngehakte peterselie. Smoor deze farce met 'n weinig boter gaar. Hol de fonds een weinig uit, vul deze met het mengsel, zoodat er een kopje boven uit steekt. Strooi er wat paneermeel over, leg er wat klontjes boter op en plaats ze in een vuurvast schotel.

Wasch de tomaten, snijd deze tot plakken, leg deze om de fonds d'artichauds en bak ze in den vuurvast schotel mee in de boter.

Strooi op de tomatenplakken juist voor 't opdoen wat peterselie en druppel er desgewenscht wat citroensap op.

CATHARINA.

EEN POEDERDOOSJE

Iedereen bezit graag een aardige toilettafel. Jammer alleen, dat als men het heel-

lint midden op de doos zelf hechten, zoodat het fluweel er mee bedekt is, hetgeen een nog

maal in de puntjes wil hebben, dit voor de meeste menschen niet mogelijk is, daar toiletvoorwerpen nu niet bepaald goedkoop zijn. Toch kan men een heel aardig effect verkrijgen, wanneer men zelf er het een of ander voor maakt, b.v. een zakdoekensachet of een toiletkussen, een poederdoos, een beschilderde flacon.

Hieronder zal ik u een beschrijving geven van een eenvoudige maar snoezige poederdoos, welke u op bijgaande tekening ziet.

Men neemt een rond kartonnen doosje, de grootte komt er niet op aan. Men overdekt den deksel met zwart fluweel. Aan den onderkant van den deksel wordt het fluweel ingehaald, om te zorgen dat het stevig blijft zitten. In geval men bang is, dat het fluweel toch over de hoogte van den deksel heen zal schieten, hecht men het aan den binnenkant van den deksel even vast. Op dezelfde manier wordt ook de doos bekleed. Overtrekt men den bodem van de doos ook met een lapje fluweel, dan is het geheel netjes afgewerkt. 't Is wel aan te raden, zwart of donker fluweel te nemen, omdat het er dan niet op aankomt, welke kleur men wil nemen voor het lint. Het meest geliefd is natuurlijk een lichte kleur ; licht blauw, oud rose, oranje, licht groen. Men verdeelt het lint in stolp-plooitjes, welke vastgenaaid worden. Door het even om de doos te leggen, kan men zien, hoeveel plooitjes men kan maken. Heeft men de lengte voor den omtrek afgeknipt, dan naait men het met een klein steekje even boven den onder-rand van het dekse! Een kopje, zooals midden op de doos zit, kan men overal krijgen. Het is gewoon een steenen poppetje, hetwelk 2 gaatjes heeft, onderaan, voor het vasthechten op de doos.

De rest van het lint wordt op dezelfde wijze in stolp-plooitjes verwerkt. Daarna vouwt men het dubbel en wordt het om het poppetje op de doos vastgehecht. Het moet er tweemaal om heen gelegd worden. Het resultaat is dan, dat het geheel op 'n Louis XV poppetje gelijk.

Mocht men nog lint over hebben, dan kan men nog zoo'n rand

aardiger effect maakt. Zoo men dit wil doen, heeft men 2½ meter lint nodig. Laat men den ondersten rand weg, dan is 1 ¾ meter voldoende.

NELLY.

HET REINIGEN VAN VERSCHILLENDE INMAAK-MATERIALEN.

Hiermede bedoelen we, het reinigen en rein houden van blikken, vaten, potten, flesschen, glazen, kurken, stoppen, gummiringen, kortom alles wat met het geconserveerde in onmiddellijke aanraking is geweest. Anders kweekt ge de kiemen, die u later weder moet verwijderen. Zet dus niets ongereinigd weg.

Het best, goedkoopst en minst schadelijk reinigingsmiddel is de soda. In kokend water opgelost is zij geschikt tot reiniging en verwijdering van alle schimmels- en gistingskiemen.

Glaswerk maken we schoon in flink warm sodawater en bergen het vooral ongesloten weg. Kurken en ringen van beugelflesschen worden in sodawater gekookt, met frisch water nagespoeld, afgedroogd en zoo in papier of zak bewaard.

Houten vaatwerk wordt met kokend sodawater omgespoeld, goed gereinigd en op niet te droge plaats bewaard.

Na lediging der glazen moeten deze, de deksels en de ringen goed schoongemaakt worden, voornamelijk echter de ringen opdat er geen vuil aan blijft zitten. Men wast ze in een warme soda-oplossing en spoelt ze daarna met frisch water af.

Vetten, zuren, droge lucht en vorst werken nadeelig op gummi en kunnen de ringen geheel onbruikbaar maken. De gummi-ringen worden op een koele, tochtvrije plaats platliggend bewaard, opdat ze hun vorm behouden en niet uitdrogen, en daardoor hun rekbaarheid en buigzaamheid behouden. Vooral de ringen niet in een vochtigen kelder bewaren, deze is gewoonlijk duf. De gummi zou dan een duffen reuk krijgen, die zich bij gebruik aan den inhoud van het glas zou kunnen mededeelen.

Met blikken handelt men evenals met vaten, doch besmeer ze na ze gereinigd te hebben en gedroogd, aan de binnenzijde met een weinig vaseline om het roesten tegen te gaan en zet ze met de opening naar beneden op een droge plaats.

Gebruik nooit flesschen met

figuren, ringen of andere onefenheden, die zich ook moeilijk laten reinigen. Rond, glad glaswerk, zonder kringen of deuken is dan ook het beste tegen de hooge temperatuur van het steriliseeren bestand.

Wordt de ketel niet terstond weer gebruikt, dan verdient het aanbeveling, hem leeg te maken en goed uit te drogen. Blijft hij langen tijd ongebruikt, dan is het beter hem met vaseline in te wrijven, om het roesten te voorkomen.

Om dezelfde reden verdient het aanbeveling, alle metalen deelen met vaseline in te wrijven wanneer ze gedurende langen tijd niet gebruikt zullen worden. Natuurlijk moeten alle hierboven genoemde voorwerpen vóór het gebruik opnieuw gereinigd worden.

ONZE PARAPLUIE.

't Is nu de tijd van storm en regen en... van de parapluie, daarom hier een enkel woordje over de behandeling van dit nuttig instrument.

Een parapluie mag nooit nat weggeborgen of opgerold worden. Men zet haar op een veilige plaats open te drogen. Parapluie-standaards mogen slechts even dienst doen, b.v. voor bezoek ; anders zijn ze de vijand van de parapluie. 't Water hoopt zich in de natte parapluie aan de kroon op, waardoor de binnendraad verteert en de scharnietjes aan roesten zijn blootgesteld.

Men loopt ook gevaar in een parapluie standaard de eene met de andere te beschadigen bij het insteken.

De parapluie moet eigenlijk, als zij nat is, op den kop worden gezet en dat is overigens ook aan te bevelen, maar dan losjes opgerold en zonder foudraal.

Een afkeurenswaardige gewoonte bij heeren is, de parapluie onder den arm te dragen

of in 't midden met de hand te omspannen ; daardoor komt er een glimmende plek in den stok, die daar spoedig verteert.

Bij het verwijderen van modder of stof van de parapluie moet men nooit een borstel gebruiken, maar een drogen doek of een natte spons.

De parapluie wil heel zachtzinnig behandeld worden. Misschien komt het daardoor, dat zij minder gebruikt wordt, ook door dames, nu deze lasten wat forscher optreden en doorgaans een regenmantel dragen.

BROOD EN TANDEN.

Een dokter, die de talrijke tandziekten bespreekt en het spoedig vergaan en uitvallen der tanden, oordeelt, dat een der voornaamste redenen van de algemeene verzwakking van het tandstelsel is toe te schrijven aan het gebruik van wittebrood, waardoor de noodige bouwstoffen onvoldoende gegeven worden.

Beter dan het wittebrood, dat haast enkel uit bloem of zetmeel bestaat, is het gebruik van zwart brood uit rogge-meel gebakken.

Het roggebrood toch bevat veel meer eiwit en andere bouwstoffen voor het lichaam, i.c. voor de tanden.

KLEINE OPMERKINGEN.

Wanneer ge 'n langen zoom moet stikken op de machine, gebruik dan geribbelde papierklemmetjes om de einden op elkaar te houden.

Vraag

Seli

de heerlijke zuivere wrijfwas

Terpentinwafel
zuivere van de
Erdalfabriek te Amsterdam

FABRIKAAT VAN DE ERDALFABRIEK

Dames, wilt U van een ouden hoed nog iets moois laten maken? Gaat dan naar de
Dameshoedenfabriek
Fa. J. G. van Driel Jr.
Prinsengracht 447 - A'dam - Tel. 35447
Geopend van 9-6 uur, 's Zaterdags tot 1 uur.

Wie 't laatst lacht, lacht 't best

Americ. Goud-
Double bril met of zonder randen,
bolle glazen. Compleet f 9.—.
Firma M. E. BOLLEMEYER
Opticiens.

117 Javastraat 117
AMSTERDAM

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

hij zou worden aangesproken.

De professor, de oogen voor zich op de zag maar onvoldoende de onbeweeglijke figuur. Hij bleef staan, mompelde wat, stak duim en voorsten vinger in zijn vestzakje en wierp een muntstuk in den hoed.

Daarop vervolgde hij zijn weg en de doctor, dien hij voor een bedelaar had aangezien, bleef sprakeloos van verbazing staan.

JAGERLATIJN.

Jim doet een reeks verhalen van hetgeen hij op de jacht heeft ondervonden, maar ergert zich over 't ongelovige gezicht van een der toehoorders.

„Geloof u 't soms niet?”
„Of ik het niet geloof? Wel zeker, geloof ik het. Ik heb het wel erger beleefd.”

„Erger?”
„Ja, ik heb zelf bij 't jagen wel 50 kilo lood in het lijf gekregen van allerlei onhandige schutters.”

„Dat is nog al van belang,” merkte een ander toehoorder op.
„Och, 't is zoo erg niet. 't is alleen lastig met zwemmen, want zie je, ik zink nu dadelijk, als ik in 't water kom.”

ZE KREGEN VAN IEDEREEN 'T ZELFDE.
„Ik heb altijd beweerd,” verklaarde Karel, „dat geen twee menschen op de wereld hetzelfde denken.”

„Maar je zal wel van idee veranderen,” zei zijn verloofde, „wanneer je onze huwelijkscadeaux eens bekijkt.”

WAT NIET WEET, DEERT NIET.

Dokter: „Maar m'n beste mevrouw, hoe kunt u een zwak kindje als dit op een dag als dezen, met zoo'n strengen Oostenwind op straat laten gaan?”

Moeder: „U bent toch altijd even grappig, dokter. Alsof zoo'n wurm van een kind kan weten wat voor wind het is!”

ARME KEREL.

Vrouw: „Ik ben er helemaal niet zoo verlangend naar geweest, met je te trouwen. Ik heb je vier maal een blauwtje laten loopen.”

Man: „Ja, maar toen was het ook uit met m'n hofpen.”

NIETS BIZONDERS.

Eerste leeglooper: „Wel kerel, waar heb jij al dien tijd gezeten? Ik heb je zeker in geen honderd jaar gezien.”
Tweede idem: „Joa jong, ik heb de inflorjense gehad!”
Eerste idem: „Wat is dat eigenlijk voor 'n kwaal?”
Tweede idem: „Da kan ik je nou nie zegge; maar je voelt je altijd erg moei, en je hebt niks geen zin in werke!”
Eerste idem: „Wel, heb ik van m'n leven! — Dan heb ik al twintig jaar de inflorjense!”

UIT DEN MOND DER KINDEREN.

Kleine meid: „Maar tante, waarom doet u toch die poeder op uw gezicht?”
Tante: „Om er mooi uit te zien, kindje.”
Kleine meid: „En waarom ziet u er dan niet mooi uit?”

EEN OUDE VEETE.

„Bakers! Praat me niet van bakers, van die wezens moet ik niets hebben. Er was eens een baker, door wie ik voor de eerste maal in de luren gelegd ben en dat zit me nog altijd dwars.”

HIJ HAD TOCH GELIJK.

„Mijnheer! ho mijnheer! u steekt me met uw paraplu in het oog.”
„U vergist u, mijnheer!”
„Wel nou nog mooier! U steekt mijn oog bijna uit, ik voel het tot in mijn hersens en dan zou u nog zeggen, dat ik me vergiste.”
„Ongetwijfeld mijnheer. Het is niet mijn paraplu. Ik heb ze maar geleend.”

VREEMDE.

LIEFDADIGHEID.
De verstrooidheid van een Engelsch professor leidde laatst tot een amusant tooneeltje.

Hij wandelde door een stille straat en den hoek omslaande, naderde hij zijn vriend Dr. Palmer. Het was een warme dag en Dr. Palmer stond daar met zijn hoed in de linkerhand, terwijl hij met de rechter zich door middel van zijn zakdoek verkoeling toewuifde.

Toen de hoogleeraar naderde, hield de ander hiernede op en verwachtte blijkbaar, dat

straat gevestigd.

NOODHULP.

Student (van 'n buitenlandsche reis teruggekeerd, tot kellner): „Ha — zoo! 'n nieuw gezicht in mijn dorado! Sedert wanneer ben jij hier?”

Kellner: „Ik ben hier voor noodhulp, mijnheer!”
Student: „Voor noodhulp? Kerel, dat komt fameus!... help jij me dan eens op slag met tien pop uit den nood!”

V. ROSSEM'S
Poorters-Toeback
30 et. per half ons.

MODERN.

Dame, bij de bespreking met een nieuwe dienstbode: „En, heb je getuigschrijven bij je?”
Dienstbode: „Ja mevrouw. U ook?”

HET ONTWAKEN.

Hij was nog niet lang getrouwd en toen hij tot het inzicht kwam, dat je tegenwoordig met geld niet zoover meer kwam als dat in vroeger jaren het geval was, besloot hij in zijn tuintje zijn eigen groenten te gaan kweken. Dat bespaarde tenminste zóóveel uit.

Hij begon den tuin om te spitten en na een half uur hard werken vond hij tot zijn verbazing, maar ook tot zijn vreugde een gulden in de aarde liggen. Dadelijk verhuisde die naar zijn broekzak en de man begon opnieuw te graven. Van tijd tot tijd

Gesprongen
handen
ruwe huid
schrale
lippen

PUROL

Doos 30-60-90 cent.
Bij Apoth en Drogisten

vond hij telkens weer een gulden, wat hem eindelijk deed uitroepen: Het lijkt hier wel een zilvermijn.

En hij groef verder en verder tot het zweet hem langs het gezicht liep en hij niet meer kon. Zijn armen hingen langs zijn lichaam, zijn rug deed hem pijn — hij moest wel uitscheiden, hij hield het niet langer uit.

Hij rekte zich eens uit en een glinsterende gulden viel aan zijn voeten. Toen ging hem plotseling een licht op.
Er was een gat in zijn broekzak.

VERSTROOID.

Verstrooide professor: „Kellner, een half uur geleden heb ik een biefstuk met aardappelen besteld. Heb je vergeten hem op te geven aan het buffet — heb ik 'm al gehad — of heb ik hem niet gehad?”

DUBBELZINNIG.

„Hoe gaat 't met je verkoudheid?”
„Ongenietaar.”
„En hoe is je vrouw?”
„Net zoo.”

TOT INZICHT GEKOMEN.

Jansen: „Zeg, Goppes schrijft tegenwoordig helemaal geen grappen meer over schoonmoeders, wat hij vroeger toch zoo geregeld deed. Hoe zou dat toch komen?”
Pietersen: „O, dat kan ik je wel zeggen: Sedert hij getrouwd is, heeft hij ingezien, dat een schoonmoeder helemaal geen grap is.”

HET HUWELIJSBELETSEL.

Mies: „Waarom heb je Henk Verbruggen afgewezen?”
Kitty: „Ik zou je danken, om met een man met 'n gebroken neus te trouwen.”
Mies: „Hoe komt hij aan een gebroken neus?”
Kitty: „Ik heb hem er bij het tennissen per ongeluk met m'n racket op geslagen.”

WIE HIJ ZIEN WOU.

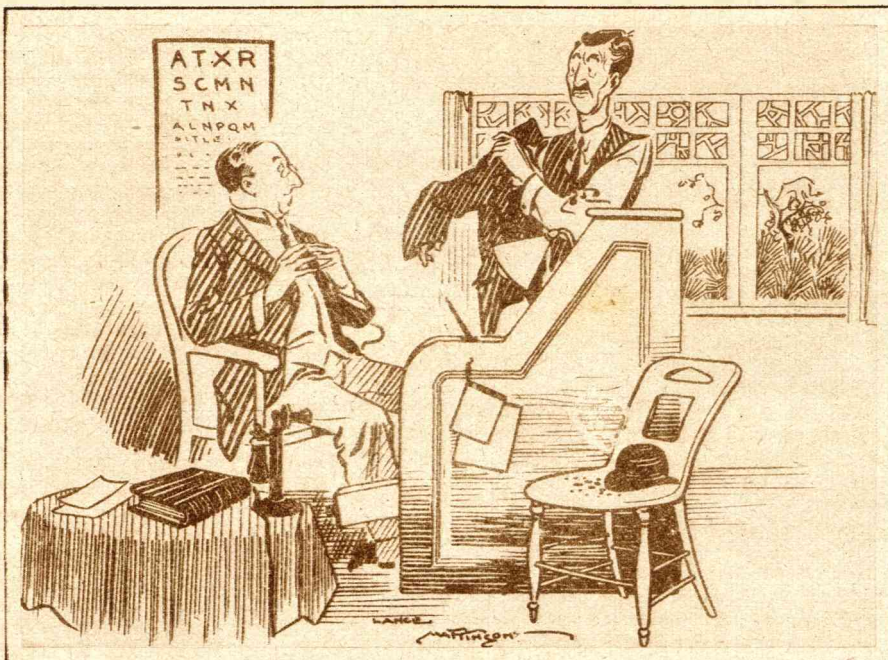
„Het is nutteloos om het minder voor te stellen dan het is,” zei de dokter, „uw toestand is zeer ernstig. Is er misschien ook iemand, dien u nog zou willen zien?”
„Ja,” antwoordde de patient flauwtjes.
„Wien dan?”
„Een anderen dokter.”

MISREKEND.

Abrahams: „Hoe vind je dat nou! Ik heb dringend vijftig pop noodig en Van Straaten weigert ze me te leenen. Ik had nooit gedacht, dat er zulke onhartelijke menschen bestonden.”
Pieters: „Niet? Nou, maar dat wist ik al lang, dat kan ik je verzekeren — ik ben er zelf ook een.”

DE NOORDENWIND.

Ze zaten aan tafel.
De kleine Tom, die graag alle dingen grondig onderzoekt, beschouwde aandachtig den neus van zijn oom Zeeman, en vroeg opeens:
„Oom, waarom is uw neus zoo rood?”
„Hm,” zeide oom, wien de vraag niet bijzonder beviel, „dat komt van den scherpsten Noordenwind. Maar je moet niet zooveel vragen: schenk liever wat te drinken in.”
„Heel graag, oom,” zei Tom, en strekte de hand uit naar de flesch, „welken Noordenwind wilt u hebben, witten of rooden?”

Dokter: „Niets ernstigs, zal gauw genoeg weer beter zijn, als je maar wat meer beweging neemt. Ga alle dagen maar een paar uur wandelen na afloop van je dagtaak.”
Patient: „Maar dokter, dat is toch wel wat bar — ik ben brievenbesteller.”

(London Opinion.)

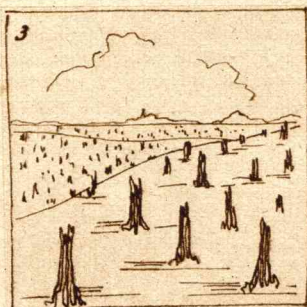
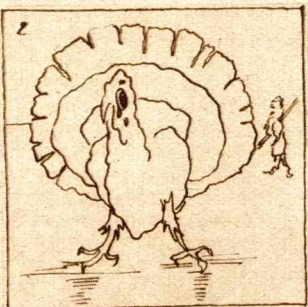

GEEN GRAS.

Stadsstraatjongen, voor de eerste maal buiten: „Dit is net gras, hè?”
„Net gras? Maar, jongen, het is gras.”
„Hoe kan dat nou? En je mag er op loopen?”

I. Met de grootste verbazing nam het Kerstmannetje er dit jaar kennis van, hoezeer hij in de mode was en hij heeft zijn hersens gepijnigd met de vraag of men hem soms had nagevolgd. Evenals de dames droeg hij immers het bekende uniform, mantel met bontkraag en dito manchetten. Het ligt natuurlijk voor de hand, dat het Kerstmannetje vooral de gunst der dames heeft weten te verwerven en tevens menigen nieuwen mantel te bestellen kreeg.

II. Het hangt er veel van af, met welke oogen je de laatste en eerste feestdagen van het jaar bekijkt. Niemand zal het een kalkoen kwalijk nemen, dat hij ten opzichte van deze feesten sceptischer gestemd is dan een doodgewoon mensch en een kalkoen de betrekkelijkheid der dingen nooit overtuigender bewezen ziet, dan tijdens deze dagen.
Zijn afschrik voor deze feesten neemt gedurende de laatste jaren steeds aan-

zienlijker afmetingen aan en wordt gedeeld door eenden, konijnen en kippen, die alle reden hebben, te vreezen, den volgende Oudejaarsavond niet meer mee te vieren.

In dezen tijd echter van bonden en organisaties laat het zich aanzien, dat zij spoedig de noodige maatregelen zullen nemen om een stevig front te vormen tegen de steeds driester optredende onbescheidenheid der menschen.

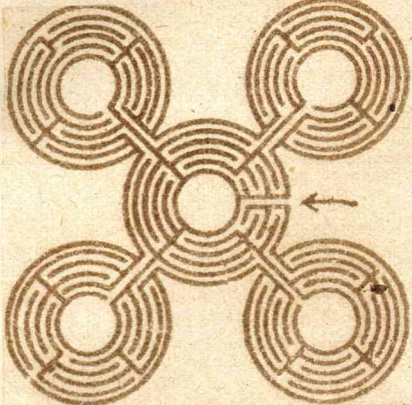
III. Overal vinden we thans oude afgeleefde kerstboomjes op de mestvaalten. Evenals onder het gevogelte werd er ook aardig huisgehouden in de weinige dennebosschen, die nog steeds hier sieraad zijn van sommige streken in ons land.

Daar denneboomen niet gewoon zijn, eieren te leggen is het te verwachten, dat zij niet zoo heel spoedig door andere vervangen zullen zijn.

WEEKREVUE

Prijsvraag No. 41

Voor dezen keer geven we hier een doolhof met de opgave om den kortst mogelijken weg van den ingang naar het middelpunt in deze figuur op te zoeken.

Als prijzen loven wij uit:

1 luxe presenteerblaadje, 1 schuier op plankje, 1 tabakspijp, 1 doos zeep.

Oplossingen, op een open briefkaart geschreven, worden ingewacht vóór 14 Jan. aan het adres van den Prijsvraagredacteur van „DE STAD AMSTERDAM,” Keizersgracht 234, Amsterdam

VERKEERD BEGREPEN.

Een eenvoudige man kwam bij dokter Smeerman en klaagde hevige over rheumatiek in den bovenarm; al een paar maanden had hij er last van en 't werd steeds erger.

De arts onderzocht de bedoelde plek en zei: „Ik zal je wat geven.”

Hij schrijft een recept, en terwijl hij het geschrevene met een vloeipapieren rol droogt, zegt hij:

„Daarmee wrijf je de gevoelige plek driemaal daags; kom de volgende week nog eens terug.”

Toen de patient zich verwijderd had, miste de dokter op onverklaarbare wijze zijn vloeipapieren rol; doch de volgende week kwam de man terug, met het vermiste voorwerp in de hand.

„Nou dokter,” sprak de lijder, „driemaal daags heb ik me daarmee gewreven en al 't papier is er al, maar geholpen heeft 't geen zier.”

ROOKT

Spa tram

Voor een bril om goed te lezen, Moet je toch maar bij HELLE wezen.

Slechts één kwaliteits! Het beste!

Glas in bril, rond of ovaal	f 0.50
sterk gebogen	- 1.-
Gouddoublet brillen met glasheldere randen en vlakke glazen	- 5.-
Idem met bolle glazen	- 6.-
Gouddoublet pince-nez met vlakke glazen	- 3.50
Idem met bolle glazen	- 4.50
Gouddoublet brillen met of zonder metaalrand met vlakke glazen	- 5.50
Idem met bolle glazen	- 6.50
Gouddoublet So-Easy compleet	- 2.40

10 JAAR GARANTIE

HELLE & Co. - AMSTERDAM
OPTICIENS T.O.G.

Kinkerstraat 189

„La Paz”

'n tractatie voor jong en oud!

Griep

Formamint wordt door doctoren en verpleegsters zelf gebruikt, omdat zij weten, dat zij op Formamint kunnen vertrouwen.

Het betrouwbare Engelse medische blad „The

Medical Press and Circular” schrijft over Formamint-tabletten:

„...„Zij zijn uitmuntend geschikt als voorbehoedmiddel tegen besmettelijke ziekten, speciaal gedurende een of andere epidemie”.

Bescherm U tegen influenza en griep en koop vandaag nog een fleschje Formamint. Het is verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten á f 1.— per flacon van 50 tabletten.

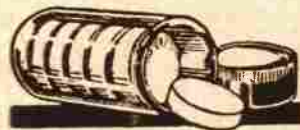
FORMAMINT

bescherm
tegen besmetting

Vraagt nog heden
dit gratis
Proefmonster

Wij zenden U een monsterbuisje Formamint met een brochure gratis toe. Sluit 10 cts. postzegel voor porto bij en adresseer aan:

N.V. A. WULFING & Co., Afd. T.
Oosteinde 1-3, Amsterdam

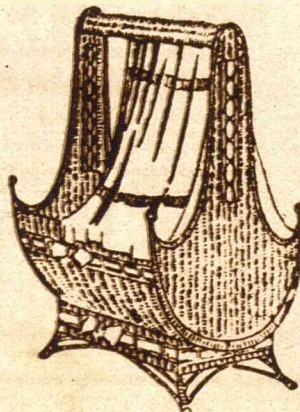
MODERN.

Pas getrouwd vrouwtje: „Hé, wat zie ik daar mannetje? Rook jij ook?”

Anusol

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar het sedert 25 jaar onovertroffen preparaat Suppositoria der Firma Goedecke & Co. In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af. Gen. vertegenw. voor Ned., Oskar Koch, A'dam, Adm. de Ruiterweg 196, Tel. 24196.

Wiegen en

Luiermanden

bij **P.F.L. DE RIDDER**
alléén Hartenstraat
Tel. 43193, Amsterdam.

'N VERDACHT TEEKEN.

Bezoekster: „Wat ziet uw dochtertje er lief en onschuldig uit.”

Moeder: „O ja? Ik had 't nog niet opgemerkt. Marietje, wat heb je weer gedaan?”

PROBAAT MIDDEL.

Een candidaat in de medicijnen werd op het examen door een strengen examiner gevraagd:

„Welke zijn de zweetopwekkende middelen?”

De candidaat noemde de hem bekende achter elkaar op.

„Maar als deze niet helpen,” vroeg de examiner, „wat zoudt u dan doen?” „Ik zou den patiënt bij u examen laten doen,” antwoordde de gevraagde.

DE REDDING.

Vriendelijke oude dame: „Dus u bent de eenige overlevende van de bemanning van dit ongelukkige schip? Vertelt u mij eens, waardoor u gered werd?”

Matroos: „Doordat ik deze reis niet ben mee geweest”.

Uitslag Prijsvraag No. 37

De heer op het zoekplaatje is door velen gevonden. Bij loting onder de goede oplossers werden de prijzen toegekend aan:

Een luxe beeldje:

Mej. F. de Vries, Pieter Aertszstr. 34, Amsterdam.

Een flacon eau de cologne:

P. v. de Veldt, Ameland 50, Zaandam.

Een pijpenrekje:

W. Terpstra, Balistraat 1, Haarlem.

Een doos sigaretten:

W. Bosma, Molukkenstraat 168 hs, Amsterdam.

NIET VOOR HAAR PLEIZIER.

Vrouw tot man: „En zou je nou dat ellendige drinken om mij een plezier te doen niet willen nalaten?”

Hij zag haar even nadenkend in het smeeke gelaat.

„Maar ik drink niet om jou een plezier te doen,” zei hij toen.

NIET TE LANG GEHOUDEN.

„Heb je Dick gisteren een rijksdaalder geleend?”

„Ja, maar op conditie, dat hij hem niet te lang mocht houden.”

„Nou, dat heeft hij ook niet gedaan. Hij heeft hem dadelijk in de kroeg uitgegeven.”

NIET WEINIG.

Hoofdonderwijzer tot onderwijzer: „Waarom kijken de jongens in je klas zoo bedrukt?”

Onderwijzer: „Omdat zij de namen uit het hoofd moeten leeren van al de steden, waar na den oorlog vredes-conferenties zijn gehouden.”

HET BEWIJS.

1e Amateur tot 2en: „Er moet hier toch visch zitten, Wim?”

2e: „Waarom?”

1e: „Wel, ik heb net een sardineblikje opgehaald.”

MEER ERVARING.

Dochter tot haar moeder: „Mama, ik zou 't wel vriendelijk van u vinden, als u papa wou overtuigen, dat ik een nieuw costuum nodig heb. U hebt meer ervaring op dat punt dan ik.”

GEEN KANS.

Vrouw: „Is het waar Jan, dat je met moeder woorden hebt gehad?”

Jan: „In zooverre, dat ik geen kans kreeg om ze te zeggen.”

OUDERZORG.

De heer en mevrouw van Dalsen zijn sedert eenige weken in het gelukkig bezit van hun eerstgeborene, die natuurlijk nog niet anders gedaan heeft dan schreeuwen zonder eind.

Op zekeren nacht roept mevrouw eensklaps uit: „Man, sta op, ik geloof dat er met den kleine wat gebeurd is.”

„Zoo, wat dan?”

„Wel, hij slaapt zoo rustig en schreeuwt niet!”

„Drommels, ik ga dadelijk naar den dokter.”

MEUBELLEN

vindt U in

GOEDKOOPE

prijzen bij

A. L. BUEHRE

OVERTOOM 260

Miss Blanche
VIRGINIA CIGARETTES

Vraagt **SPOOR'S MOSTERD**

HET ONBEWUSTE ANTWOORD.

"Vind je niet dat mijn dochter goed zingt?"
 "Wat zeg je?"
 "Ik vroeg of je niet vindt, dat m'n dochter goed zingt?"
 "Spijt me wel, maar ik kan je heusch niet verstaan — dat meisje schreeuwt zoo hard."

TWEE LEZINGEN.

"Van Sputtelen heeft een pracht van een auto," zei Van Pompelen tot zijn vriend. "In drie jaar heeft hij nog geen cent voor reparaties betaald, vertelde hij me."
 "Ja, dat heeft de eigenaar van de garage mij ook verteld," antwoordde de vriend, "hij kan geen cent van m los krijgen."

GALANT.

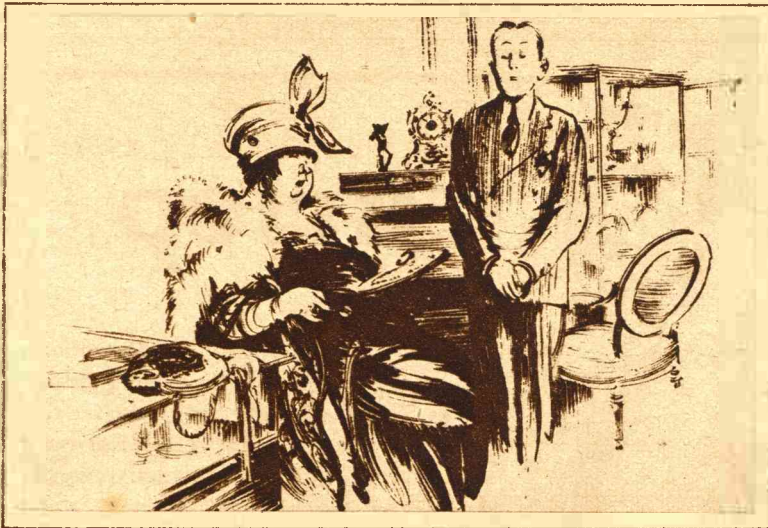
Vrouw des huizes: "Wat hebt u met mijn dochter zoolang te spreken gehad?"
 Jongmensch: "We zijn doende geweest om van u een flinke schoonmoeder te maken."

VERSTROOID.

"Waar ga je zoo haastig naar toe?"
 "O, denk eens aan, vanmorgen heb ik in der haast de bedden bijeen gebonden en naar den lommerd gebracht. En nu valt het mij juist in, dat mijn Hans er nog in ligt!"

AAN TAFEL.

Papa (tot Jantje): "Jantje, eet niet zoo gauw. De menschen zullen zeggen, dat je een kleine schrok bent. Weet je wel wat dat is?"
 Kleine Jantje (peinzend): "Wel papa, ik denk zoo: een kleine schrok is de kleine jongen van een grooten schrok."

Dame: "Wat voor soort steen raadt u me aan voor m'n hals te nemen?"
 Winkelbediende, wien juist door zijn patroon de dienst is opgezegd: "Putmsteen!"
 (The Passing Show.)

EEN TRUC IN SCHOOL.

Hoofd der school: "Zeg, de schoolopziener was bijzonder tevreden over je klasse en ik moet je gulweg bekennen, dat ik niet weinig verwonderd was, hoe zelfs bij tamelijk moeilijke vragen alle kinderen den vinger opstaken en, wat meer zegt, iedere jongen, dien je de vraag deed, 'n goed antwoord gaf."
 Onderwijzer: "Wil ik u eens zeggen, hoe de vork in den steel zat?"
 Hoofd der school (benieuwd): "Laat hooren!"
 Onderwijzer: "Heeft u niet opgemerkt, dat eenige leerlingen de linker-, en eenige de rechterhand omhoog hielden?"
 Hoofd der school: "Nee, dat is mij niet opgevallen."
 Onderwijzer: "Daar zat 'm juist de kneep. Zij, die het niet wisten, moesten volgens afspraak de linkerhand omhoog houden. Maar houd 't voor u, alsjeblieft."

OMSCHREVEN.

Dokter: "Wel, maat, wat scheelt er aan?"
 Schippersgezel (die het linker oog met een bonten zakdoek bedekt houdt): "Niet veel, meneer, ik heb mijn kameraad gisterenavond gezegd, dat hij een leugenaar was."

WURST WIEDER WURST.

Aardig jong vrouwtje tot haar danser: "Mijn man is ontzettend jaloersch. Ik mag alleen maar met leelijke mannen dansen."
 Danser: "Vreemd — en mijn vrouw staat me alleen een dansje toe met leelijke vrouwen."

Vriend: "Weet je, dat Piet Jansen doperweten met z'n mes eet?"
 Parvenu: "Da's verdraaid handig. Ik kan het alleen maar met een lepel!"
 (London Opinion.)

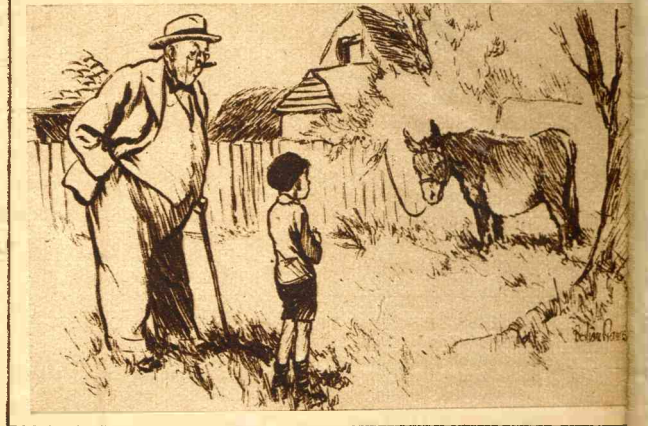
VOOR DEN RECHTER.
 Jan Jansen heeft zijn buurmans hond, die hem in de kuit beet, met de bijl doodgeslagen. Buurman dient een aanklacht tegen hem in.
 De rechter: "U had toch, dunkt me, den hond ook wel in den steel van de bijl kunnen afweren inplaats van met h scherp."
 Jan Jansen: "Ja, Edelachtbare, dat had ik ook wel gedaa als die ellendige hond me niet met zijn tanden maar met zi staart had aangevallen."

DE WILDE KAT.

Twee jagers, die den geheelen dag op een wilde kat hadde gejaagd, zagen het beest tot hun schrik door een open venst van een hutje verdwijnen. Uit de kamer had nog maar enkele minuten tevoren het geluid van een vrouwenstem geklonk. Buiten, lui tegen den post van de deur geleund, stond e man.
 "Is uw vrouw binnen?" vroeg een der jagers met doodsble gelaat.
 "Ja, wat dan?"
 "Groote hemel, man, gauw naar binnen dan. Een wilde k is door het venster gesprongen."
 "Dan mót dat beest er maar weer uit zien te komen oc Ik ga het niet helpen, dank je hartelijk."

OPTIMISME.

A: "Wat zet jij toch 'n bedenkelijk gezicht?"
 B: "Och, ik prakkezeer me dol, welken naam ik aan mi villa zal geven!"
 A: "Wat? Heb jij een villa?"
 B: "Nee, maar een lot in de loterij, en als daar de honder duizend op valt, koop ik er een."

Kleine jongen: "Ik dank u wel oom, dat u me zoo'n mooi ezeltje cadeau geven hebt. Weet u wat ik doen zal? Ik zal het naar u noemen."
 (The Passing Show.)

UW ADRES VOOR DE FEESTDAGEN:

BETLEM'S WILDHANDEL
 N. Z. VOORBURGWAL 57-59. TEL. C. 1515.

EIGEN MESTERIJ:

Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

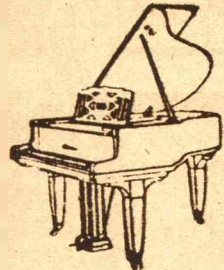
Een VASTE WASCHTAFEL is veel goedkoper en sierlijker als een WASCHKAST.

Firma H. TER SCHIPHORST Hzn.

Nieuwe Heerengracht 213 bij de P. H. Kade - A'dam.

VASTE WASCHTAFELS f 20.—

met marmeren opzet en verkoperden spiegel f 40.—

IN DRIE JAAR EIGENAAR
 VAN EEN

Piano, Kunstspelpiano, Vleugel,
 Orgel of Kunstspelorgel

door eenvoudig huren. — Alle bekende merken worden met 10 jaar garantie door geheel Nederland geleverd. Vraagt nieuwen catalogus 65 en conditiën aan:

N.V. HEES & Co., Delft, Piano- en Orgelfabriek

Een prachtig modern
 EIKEN ORGEL f 190.—

met registers, koppelingen Vox-
 humana, kniezwellen enz. is
 zeker WELKOM. Langdurige
 garantie. Fr. huis. Conditiën:
 J. SAKES, Orgelhandel
 Kanaalstraat 90 - Amsterdam

SPIEGELS

Direct van fabriek
 op f 1.— per week.

Brieven onder Motto „Spiegels“
 bureau van dit blad

Keizersgracht 234 - Amsterdam.

HUMAGSOLAN

is het door den bekenden geleerde Prof. Dr. N. Zuntz samen-
 gestelde haargroeimiddel, hetwelk door specifieke voeding der
 haarwortels langs den inwendigen weg met haareiwit den

HAARGROEI

in buitengewone mate bevordert, hetgeen door meer dan 2000
 artsen bevestigd wordt. HUMAGSOLAN is bij alle Apothekers
 en Drogisten verkrijgbaar. Vraagt nog heden onder vermelding
 van den naam van dit blad de populaire beschrijvingen over
 den aard en de werkingwijze van Humagsolan, welke wij U
 gratis en franco toezenden.

Dr. H. NANNING's

Pharmaceutische Chemische Fabriek - DEN HAAG.

N. V.

Ned. Electr. Meubelfabriek

Kolksteeg 7 bij de Nieuwendijk

(tegenover Oude Brugsteeg)

Amsterdam

levert rechtstreeks
 aan Particulieren.

Betalingen naar gelieve der Koopers

VOORSCHOTTEN

aan Ambtenaren
 en Beambten.
 Geen rente, noch
 kosten vooruit.

Coulante voorwaarden
 CENTR. CREDIET-
 EN SPAARBANK
 te Amsterdam.

Keizersgracht 302-304

NV MEUBELTRANSPORT
 V/H HULST
 ALEXANDERPLEIN 1
 TEL 13052 DEN HAAG
 VERHUIZINGEN
 OVER LAND EN ZEE
 BEHANGERIJ
 STOFFEERDERIJ
 GARDE - MEUBLES

Het Kinderwagenhuis
 Latmastraat 49
 hoek 2de v.d. Helststraat.

Kinderwagens. Kinderstoelen. Vouw-
 wagens. Poppenwagens. Electr. Orna-
 menten beneden iedere concurrentie.
 Vliegende Hollanders . . . f 5.85
 Poppenwagens . . . f 5.90 enz

Meer dan
 een
 lekkernij
 - ook Uw gezond-
 heid wordt door
 WRIGLEY'S Pe-
 permunt Kauw-
 bonbons bevorderd.

WRIGLEY'S P.K.
 komt op plaatsen
 die de tandborstel niet be-
 reikt, verwijderd de zich daar
 bevindende spijsresten en
 voorkomt zodoende tand-
 bederf.

WRIGLEY'S „Na elken maal-
 tijd“ bevordert de speeksel-
 afscheiding en daardoor weer
 de spijsvertering.

WRIGLEY'S
 Pepermunt-Kauwbonsbons

4
 Stuks voor
 5 ct.

FOTOHANDEL
 GERARD R. DE GOEDER
 114 Adm. de Ruyterweg
 b/d Krommert

Speciale inrichting voor het
 ontwikkelen en afdrukken
 Vergrooten

Adverteeren in De Stad
 is een daad van ver-
 standig beleid.

PHOTO-ARTISTIQUE
 v. d. Helstplein 6 - A'dam

Laat U eens 3 prachtige foto's maken voor
 f 1.25. Vergrooting 35 x 45 naar ieder
 portret 5 gulden franco huis. Kunstver-
 geschilderde photo's uiterst billijk. Ont-
 wikkelen en afdrukken voor Amateurs

DE ERVE
 H. DE JONG
 WORMERVEER

Fijne Melkchocolade met Nougat
 per tablet 10 cent

AMBACHTS- EN HANDELS- ONDERWIJS PER BRIEF

VOOR: Timmerl., metsel., smid-bankw., schilder, meubelm., chauffeur-monteur,
 wagenmaker, machinist, loodgieter, verwarmingstechn., electrotechn.,
 werktuigk., bouwkunde, koeltechn., alles met berekeningen.
 VOOR: Boekh., handelscorresp., Fransch, Duitsch, Engelsch. Opl. alle examens,
 ook voor kommiss., politiedipl. en onderwijzer. Prosp. a proefes gratis.

ITMO - Amsterdam, P. G. Hooftstraat 125 j.

Teneinde misverstand te voorkomen, moeten wij U er
 op wijzen, dat de door ons geleverde

Geldersche Rookworst

voorzien is van een loodje met den vollen naam

STEGEMAN & Co. - Deventer